

Проникнення (Гіпертекстуальний роман)

Олександр Денисенко

Немає у тебе, людино, нічого, окрім душі.

Піфагор

Короткий лексикон хакерів сну*:

Ахк - останій глибокий подих перед зануренням у сон, який пам'ятає людина. Для хакера акх слугує початком проходження у Неску (див. нижче).

Біси - безпам'ятство, що настає після термінового виходу зі сну.

Бісів ганяти - вертатися до пам'яті.

Віщух - віщий сон.

Воро'ття - поріг входження у сон, часто виникає у свідомості хакера, як прохід крізь подвійну високу браму. У самому воротті хакер потрапляє у мертву зону цілковитого забуття.

Дрім, Дрімвид - сновидіння.

Дрімбродинг - блукання Нескою поміж соннами без заглиблювання у чужі соннища (усі незрозумілі терміни пояснені нижче).

Дрімлінг - мандри Нескою з метою знищення чи викрадення чужого сонну (див. нижче) чи частини його.

Дрон - дух важкого сну, який знаходить на людину у Сущому чи Несці. Інколи з'являється у вигляді чорних діток із крильцями.

Евейк - терміновий вихід зі сну.

Емос - неконтрольований прояв емоції у сні.

Ентітайм - час у сні. Немає ані спрямування, ані тривалості. Користування ним небезпечне, бо загрожує людині забуттям.

Заворо'ття - часто протилежний, аніж у яві, вимір цілей хакера, що настає після засинання. Дехто невірно порівнює його з Нескою (див. нижче).

Лафи - сміх у сні.

Мево - задум сонну.

Мжа - невагома майже прозора речовина, з якої складається сонн. Може мати запах, смак (пахас), здатна відтворювати тактильні відчуття (тахас), вертати і забирати пам'ять (див. нижче).

Неска - нескінченість підсвідомості, що складається з соннищ (див. нижче).

Панцер - ментальний захист від чужого зазіхання на сонн чи соннище. Можливе використання і у яві, як захист від впливу на свідомість людину.

Пахас - запах чи смак у сні.

Передворо'ття - дрімота перед входженням у сон, у якій формуються цілі і

діяльність хакера у Несці. З передвороття під час хакінгу чи дрімлінгу ще можна повернутися до самого себе без зайвих психічних зусиль, не втрачаючи власної особистості і цілей, якими послуговувались у дійсності.

Ріалтайм – тривалість сну, яку хакер "виставляє" у своїй свідомості перед тим, як увійти у сон.

Сліпи – рій невидимих отруйних комах, створених твоїм чи чужим сонном у яві. Отрута Сліпів нервово-паралітична, загрожує життю людини.

Сонн – прозірчає створіння сну, яке не має форми і набирає певних рис тільки тоді, коли усвідомлюєш, що бачиш його. Обриси С. збільшуються чи зменшуються в залежності від міцності задуму (мева). Може мати забарвлення, запах (пахас), тактильні відчуття (тахас), спрямованість дії чи емоцію (емос), а може і не мати.

Соннище – вмістище снів (соннів), які наснилися людині. Форма і місце у Несці невизначені. Іноді схоже на клуби пари, де кожен клуб є окремим сонном. Від народження С. людини з кожним сном доповнюється новим сонном. Після смерті С. чорніє і опускається на дно чорних полів Нески.

Стіри – сльози у сні, переважно сухі і пекучі.

Сувій – частина сонну, яка промальовується у свідомості хакера.

Суще – усвідомлена дійсність, життя після сну.

Тахас – тактильне відчуття у сні, немає аналогів у Сущому.

Хакінг сну – проникнення у чужий сонн.

Хакнута анімешка – зламування задуму сонну (мева).

Хакнутий інстел інсталяшка скотина травина – зламування мева, що належить чоловікові жінці тварині чи птаху рослині.

Хахк – перший глибокий подих після виходу зі сну, який пам'ятає людина. Для хакера снів сигналом про повернення у яву крізь вороття.

Чмара – істота створена твоїм чи чужим сонном у яві, те саме що і "сліп". Часто набирає подоби павука, що залазить під час сну брехливій людині у вухо...*

.... Останні кілька років він уявляв себе годинником, який біжить назад або спішить вперед. Він не міг встояти на місці. І реальність після чергового пробудження усе менше приймала його.

Мама його. Його мила мама з лицем янгола, прошитим ранніми зморшками, завжди бачила у ньому свого маленького синочка, котрий посміхався до неї крізь довгі пасма темно-русого волосся кутиками сіреньких очей. Він всміхався так навіть коли гнівався чи сердився. Чи вірніше, відразу опісля того. Інтуїція підказувала йому про марність гніву й нерозсудливість сварки. І коли йому перейшло за двадцять, його прояви злості ставали усе менш палахкими і бурхливими. А сам він усе більш уникав людей. Мама помічала це. І щодня співала, хай і без слів, хай і подумки, його пісню. Перші слова того співу, часто незбагненні, склалися нею ще від того моменту, коли вона відчула його під серцем.

Тато бачився з ним тільки у своїх мареннях, коли він прилітав до свого хворого татка, як сніг чи як ніжний пух, що обгортав батьків хворий хребет з метастазами

ракової пухлини. Але блукати у хворобливому батьковому сні раз по раз ставало невимовно важко. І болящі істоти, чмари і сліпи батькової підсвідомості проникали у його тіло і забирали у нього мову. А коли батько не бачив його у снах, то кричав на яву і, не впізнаючи нікого, кликав усіх його найменням.

До Лізи Чучіної він ввалювався у сні, як йому здавалося, завжди голий. І її уста від пристрасті здригалися. (Це так само тільки він бачив у її соннах.) Її груди, схожі на дві присохлі на сонці грушки-дички, вкривалися солодкою млістю, немов паддю. І вона прозивала його крізь сон "своїм хоробрим воїном". І від того на його тілі виростала кольчуга. Він притискався нею, холодною і вузлуватою, до її ніжних грудей. Вминав її лоно гострим довгим мечем, припнутим до тугого стегна. І опісля, коли у подряпинах і пилюці опускався змучений у воду ріки (а ріка затікала у сон Чучіної майже щоразу), то скісні промені призахідного сонця грали у його кучерях, іскрилися сяйливими бризками по горбах м'язів і губилися у золотому, медовому, пахучому хіттю, паху. Там ховалася та сила, від якої Лізу тіпало і яку вона не могла витримати сама, наодинці. Від її дужості вона прокидалася. І довго згадувала себе саму у дійсності. Вона – вчителька музики і хакерка сну, незаміжня, хоч і каже, що одружена. І від того Ліза стогнала і втуплювала очі у кістяки засохлих троянд на книжковій полиці. А тоді спрагло пила воду, обливаючи підборіддя і шию. А пиптики її грудей, ще напружені, солодко ковзалися спідсподу по ситцевій нічній сорочці. (Принаймні, так привиджувалося йому у його снах.)

Він був молодий ширий і самотній. Особливо, тепер, коли помирав тато, він не уявляв далі свого життя. Тому іще більше поринув у хакерство снів і світ інету. Там його звали "Я-та-Gun-ом". За аватар* мав дві перехрещені шаблі. Їх він придумав, бо ненавидів зло. І спершу, як тільки починав проникати у чужі сні, то збирався його викорінити у підсвідомості людей. А реальність сприймав, як неконтрольований жах, і залишав її наостанок. Він вважав, що підсвідомість і сон керує усім. Але в який спосіб – поки що не збагнув, хоч чимало поплатився за це. Тривалі окультивні блукання Нескою вплинули на його мову. Двадцятирічного Я-та-Gun-а з кожним поверненням у Сущє чимраз більше полишала здатність чітко висловлювати свою думку. Та й вертався він в усвідомлену дійсність здебільшого для того, щоб заробляти гроші в інеті і віддавати їх мамі. Від зламів серверів і мережевих захистів, чужих сонниць і мев, у темі хакера сну і кракера* комп'ютерних мереж і інтернет-ресурсів Я-та-Gun-а переплуталося все – і добре і погане, і день і ніч... І вчиняв він, що йому ввижалося вірним, і прокидався тоді, коли хотів, а іноді спав на яву...

Зазвичай непроникна тиша, що завжди у хвилини дрімбродінгу тиснула на вуха і відбивалася у стукотах його серця, була порушена тим, що стало іще тихіше. Хакер відкрив очі і усвідомив, що йойки*, скандинавських етномузикантів, які нагадували стрибкоподібний темп сновидіння і під супровід яких він любив засинати, раптом скінчилися і скінчилися раніше, аніж були виставлені ним у плеєрі перед сном. У першу мить пробудження усе Сущє ішло перед Я-та-Gun-ом обертом. Бо з Нески він вийшов, користуючись "евейком" – терміновим виходом зі сну. При цьому він обминув

вороття, не виконав хахк і, взагалі, погано пам'ятав усе, що діялося із ним у його дрімвиді. Тому кілька секунд "ганяв бісів" – себто, перебував у болісному безпам'ятстві, що завжди настає після гвалтовного виходу зі сновиддя.

"Ноут" тим часом розривався від нової інформації. Долоні хакера були вкриті пекучою і трохи солодкою мжею, чого ніколи із ним раніше не траплялося. Мжа ніколи не відбивалася на фізичному тілі і не переносилася із Нески у світ яви. А ще, що вже було зовсім дивно, якась мокрота, так само схожа на мжу, патьоками заліпила пошарпаний матовий екран ноутбука.

Те, що його збудила випадкова зупинка у музиці стурбувало Я-та-Gun-а. Бо ж час свого пробудження у реальності він виставив у своїй свідомості у ріалтаймі на 19.00, а зараз було лише двадцять по вісімнадцятій, і такого не повинно було статися. Тому, витираючи об заношені джинси липучу мжу чужого, найбільшого з усіх, бачених ним будь-коли, соннища, він думав про те, що ріалтайм, який підкоряється ентітайму, спрацював не без втручання підсвідомості. Перед його внутрішнім зором ще пливли створіння чужих снів. Хакер помацав екран – він був сухим. Його знову обмануло Сущє. Зображення сріблясто-синіх патьоків вражало своє об'ємністю. Здавалося, ще трохи і мокрота поллється з віртуала назовні у вечірньо-мокру дійсність.

Озираючись довкіл, визначаючись у просторі, що його оточував, Я-та-Gun переконався, що перебуває у стані неспа'ння. Хоча під час дрімлін'гу і розтинання чужого найскладнішого сонну у нього був точнісінько такий самий стан невсипущості і все здавалося більш, ніж реальним. Він бачив чорну старовинну початку ХХ-го століття відкриту машину, що летіла на швидкості у його напрямку. А він голосував. Підняв руку. Машина під'їхала до нього, але не спинилася. Вдарила дахом по його руці. І рука відірвалася і відлетіла. Без болю. Й високо угору. А з вікна вистромилася чиясь голова з широким вилицюватим трохи скіснооким обличчям, куцою чорною борідкою й у чотиригранній високій червоній шапці з зав'язаними під підборіддям вушками з рудої лисиці. Цей чоловік не був схожий на жодного з його знайомих. Він не був ані українцем, ані слов'янином. Певніше за все, він був скандинавом. І поява його у сні була нав'язна Я-та-Gun-у скандинавською музикою... (Таке у мареннях буває часто.) Тому й машина – чудернацька. Кермо справа, збоку до вітрового скла причеплено клаксон. І уся вона вугласта, довга з заокругленими крилами.

Той чоловік гукав його, Я-та-Gun-а. І хоч слів його було зрозуміти, втім ясно було одне – він просив про допомогу. Але машина несла його усе далі і далі. І там вже не видно було дороги. Там тільки чулися голоси, що вплутувались у простір Нески сіро-жовтими серпанками, вистеляючи шлях у безмежність. І тоді стих скандинавський піснеспів. І пролунало те клацання, що розбудило його. Воно було схоже на постріл... Хоч насправді "прокинувся" й гуркнув кулером його "ноут"...

Щоб остаточно прийти до усвідомлення, де ж він перебуває, Я-та-Gun опустил віконце чорного кросовера, у якому сидів на задньому сидінні, і виставив руку під нічну осінню мряку. Рука була наче його власна – ліва і ціла. Він точно знав, що у сні машина відбила йому саме ліву руку. І зараз у дійсності вона була на місці і стирчала з вікна.

Хіба що від мряки намокла більше за праву. На мимовільний помах вистроmlеної з вікна руки до брівки підїхало синє "BMW". Сяйливо-синє у спалахах сотень фар і ліхтарів, воно контрастувало з сірою мигтливою автомобільною тягучкою дніпровської набережної.

— Тобі треба допомогти, – швидше ствердив, аніж запитав у костюмі з дорогою краваткою незнайоμεць з кущистими бровами, примружуючи очі й зиркаючи крізь спущене скло у правих передніх дверцятах. Хазяїн дорогого "BMW" так проникливо дивився на Я-та-Gun-а, ніби знав його і те, чим він займається. Це дуже насторожувало.

— А-а... не... не... Все рулез! – відповів Я-та-Gun, думаючи, чому саме до нього звернувся той чоловік українською. Що йому відомо?.. Хоч і сам хакер ледве здавав собі справу, чого він тут.

"BMW" поїхало, тихо рикаючи двигуном, і він нарешті пригадав до найменшої деталі, чому і як опинився у чорному кросOVERі, що стоїть неподалік метра "Дніпро" на Дніпровській набережній. У Суцому він вже добу готується зламати особистий рахунок українського багатія у одному швейцарському банку. І робить це вперше у своєму житті. Бо до цього він лише зламував веб-ресурси, "запаролені" програми і комп'ютерні мережі, і то – для себе. І грошей, звісно, ніде і ні в кого через інет не крав. А кросOVER "KIA Soul", в якому він сидить, викрадений не ним, а групою злодіїв на чолі з їхнім босом Педіатром. Саме таким прозвищем з маніакальною наполегливістю той тип вимагав себе називати. У команді Педіатра усі були слизькі, злодійкуваті і жорстокі. Я-та-Gun бачив лише трьох: Ляпарта, Валеру80 і Акцеса. Справжні імена йому були невідомі. У світі хаку і зламу ходили тільки прізвиська і вигадані історії життя. Хоч насправді дізнатися біографію будь-кого йому, хакерові сновидінь і дрімвидів було неважко. Відчути пульсацію чужої думки він міг навіть на гамірній вулиці. А потім лишалося тільки одне – не забути її ритм у Несці і твій сонн, як пес, сам приведе до того соннища, у якому б'ється відчута у Суцому пульсація.

Студена мряка блискала у світлі фар і ліхтарів, сіялася на лобове скло. Люди, що спускалися у метро, підпили рибалки у дутих камуфляжних куртках і гумових чоботах біля рибальського ринку, що в народі називався "Бухарою", темними неоковирними силуетами виникали у забризканих мрякою вікнах машини. Їхні рухи були ламкими і неприродними, схожі на переміщення механічних ляльок на шарнірах. Руки і ноги їхні смикалися у патьоках дощових цївок, що соталися на склі чорного авто, у назву якого втиснули слово "душа".

І Я-та-Gun-ові раптом стало холодно і соромно. Сьогодні щось змінилося у ньому після повернення у яву. Там у Несці він, можливо, востаннє жив справжнім життям. Бо там, у просторі всесвітньої підсвідомості не можна було брехати. Там можна лишень перебувати тим, хто не бреше і в першу чергу собі. І якщо ти негідник, то у Несці ти мусиш це визнати. І після цього, вертаючись назад у Суще, ти позбавлений захисних бар'єрів підсвідомості і чітко усвідомлюєш, що мерзотник. І це багатьох зі слабкою психікою часто призводить до божевілля.

Найпростіше у Несці безвинним і молодим, які ще не нахапалися хиб і гріхів. Їм під

силу нищити чужі сірі гнітючі сонни з паскудними задумами, знімати з них заскорузлі сувої вад і підступів, надавати їм нової форми, якщо це ще було можливо. Якщо ж ні, то трощити і рвати, нищити, як хворобу. Однак число сірих соннів незмірне. Їх не до порівняння більше, аніж світлих. І нищення підлих задумів вимагало від Я-та-Gun-а і таких, як він, неабияких сил. Але коли йому вдавалося поквитатися зі злом, він відчував себе – надзвичайно сильним і до краю чистим. І чимось схожим на чарівника. Одне слово – зайняття хакінгом сну переносило його у вищий вимір самого себе й дарувало безмежно вільне відчуття надреальності і всемогутності...

А у реальності у Сущому у той вечір він знову повернувся до себе справжнього – загнаного, розтерзаного відчаєм і чеканням батькової смерті двадцятирічного юнака. І тут у дійсності Я-та-Gun-а за якихось півгодини чекало найгірше – він уперше вкраде по-справжньому, не віртуально. Поцупить, привласнить чужі гроші з чужого банківського рахунку. І хоч свій майбутній злочин він вже кілька тижнів, поки готувався до нього, намагався виправдати тим, що грабує грабіжника – нового українця, мажора і крадія, однак чим ближче підходив час до початку зламу мережі швейцарського банку, тим більше зростала переконаність у ганебності його замірів. А ще більше парубкові ставало страшно, яким він після такого прийде у Неску і, чи прийме вона його?

Розтривожений і замучений внутрішніми боріннями Я-та-Gun мимохідь зачепився поглядом за екран ноута, на якому усе ще розливалася мокра пляма, й автоматично "клікнув" по струмінцях води курсором. Зненацька монітор спалахнув іще сильніше і на сторінці інтернет-браузера виникла сторінка сайту, яка неспинно і миттєво мінялася. Поміж "www" та "com", відділенні з обох боків крапками, миготіли літери, які раз у раз на мить застигали, утворюючи слово "eternity", а потім знову швидко мелькотіли, прокручуючи увесь англійський алфавіт. І хоч хакер Я-та-Gun, для незнайомих ака* Sean O'Kovelok, хоч ще й не завершив навчання у київській політехніці, проте мав непогану пам'ять і знав, що слово "eternity" має багато значень. Англійською – це і "вічність", і "нескінченність", і "вічне життя", себто — безсмертя.

"Муть якась! Ламери* приколюються", — подумав хакер. Будь-який сайт має конкретну фізичну адресу. І завжди можна знайти будинок з сервером та вінчестером, де розміщено ненависний тобі веб-ресурс, витягти його з комп'ютера і бабахнути по ньому молотком.

До 19.00, тобто, до призначеного Педіатром часу атаки по мережі швейцарського банку через інтернет-провайдера Peoplenet у Я-та-Gun-а ще лишалося 35-ть хвилин 31 секунда. І, щоб заглушити муки сумління, яке нашіптувало йому, що ще трохи і він пошиється в собачу шкуру і стане крадієм, хлопець недовго надумуючись, натиснув клавішу "Enter*". На екрані враз вискочила сторінка, з якої крізь сріблясто-синє мокротиння, що все більше нагадувало мокрий сніг на шибі, проглядав схожий на велетенський примітивно витесаний у гігантській скелі камінний барельєф чоловіка у гостроверхій шапці зі спрямованою уперед лівою рукою, який танцює чи біжить, чи кличе когось за собою. У рядку веб-адреси замигтіло безліч інших латинських літер, які

на цей раз вишукувалися тепер вже у два слова, розділених крапкою: "www.eternity.penetration.com". На слові "eternity" – "безсмертя", хакера Оковелка знову, буквально, повело, тим більш, що до нього додалося ще й слово, що з англійської перекладалося, як "проникнення". "Для вічного життя потрібне вселенське здоров'я... І до чого тут penetration?" – зміркував, гірко осміхаючись, Я-та-Gun, згадуючи хворого тата, і захвилювався, тамуючи у собі слабку надію. Йому запала підозра, що хтось, хто добре знає його біду, навмисне дражниться з ним по інтернету. Але, щоб вийти на його ноут, треба знати багато чого: і номер ще одного його старого "молільника", і його електронну пошту, і реєстрацію на провайдері Peoplenet. А це було майже неможливо. Це хіба міг зробити тільки той, хто запропонував йому сьогоднішню роботу зломщика... Навряд чи це жарт хакерні...

І це таки був не жарт – бо кам'яний чоловічок у повній тиші спочатку повернув до нього камінну голову, а потім поволі почав танцювати чи бігти на поверхні гігантської скелі. Він задирав догори руки, підплигував, крутив у повітрі ногами, знову приземлявся і знову підплигував. Над ним беззвучно пролетів чорний ворон. І Я-та-Gun-ові навіть здалося, як той ворон грізно зиркав на танцюючого чоловіка.

Значить сайт існував насправді і блискавична зміна латинських літер, що завмирала періодично на двох словах "eternity.penetration", говорила тільки про одне, що розташований він фізично на тисячах, якщо – не на мільйонах серверів. І щоб його зламати потрібен не один молоток!..

І поки Я-та-Gun напружено шукав пояснення такому феномену, барельєф чоловіка разом зі скелею почав збільшуватися, наближатися. Ще трохи і тріщини з гострими краями скелі присунуться, наскочать на хлопця. Так, немовби він сам падав на неї, летів з неба униз головою...

— Бредня! – вигукнув Я-та-Gun, котрого аж замороч взяла. І він вже збирався був закрити ноутбук з химерною сторінкою, як раптом зрозумів, що розпізнає її вміст вкарбований у текстуру каміння. І саме там, де погляд його торкався поверхні екрану, одна за одною вирізнялися, наче брижі на воді, наче застигли хвильки каміння – літери:

... не сподіваний ...

Ледве він усвідомив слово "несподіваний", як воно зникло і за ним, там де ковзав по камінній скелі і танцюючому чоловікові його погляд, по черзі повставали на екрані (чи у його свідомості) такі слова:

"...Несподіваний поштовх був сильним. Його кинуло уперед. Лобом об лобове скло. Скло витримало. Пояс безпеки теж. Не витримав він. Він закричав. Голосно. Боляче. Вперше у цей день. Вперше за багато днів.

Нога спорснула з педалі "газу". Двигун рикнув і замовк. Чоловік обернувся. Позаду нікого. Ніяких авт. Тільки імла. Жовта із чорним. Багато імли. А нагорі — сонце.

Я ж його вчора купив. Те авто. Дорого. Іномарку. BMW. Слава богу, зі страховкою. Але де? Де той, хто мене вдарив?

І чоловік вийшов подивитися. Заскочений і роздратований. Хоч зовні холоднокровний і трохи похмурий. Очі напружені за двома вузько примруженими

повіками. Рухався повільно і впевнено. А коли зайшов за задок машини – швидко нагнувся. І завмер. Ззаду бампер було увігнуто. Дверцята багажного відділення – поламані. Побиті габаритні і поворотні. Ех! Чорт! Зараза! І нікого... Порожня вулиця! Хто???

Чоловік сів у авто. Став чекати... Нікого. Ніякого руху. Тільки чорне і жовте. Сірий непроглядний пил із сонцем. І піт заливає очі. В горлі сухо. Нікого. Знову нікого. Жодного свідка. Навіть міліціонера. Лінивого... Якого завжди немає, коли він особливо потрібен.

І тоді чоловік плюнув. Зрушив з місця. Бо з кого ж брати за страховку? І знову поїхав. Увімкнув музику. Почув дві-три ноти. Зиркнув у дзеркальце заднього огляду. Гостро зиркнув. Важко. Він не хотів собі зізнатись, що боїться. Що страшно. Бо хто його вдарив — він не бачив. Авто рвучко набирало швидкість. Неначе тікало... І не знати звідки — усе знов зарухалося. Загуділо. Заскиглило гальмами.

Машини змагалися, обганяючи його авто. Їх повно. Їх море. Де вони були? Звідкіля взялися? Його дратує їхній верткий рух. Вони вилискують боками. Спинами-дахами. Вони сліплять очі безглуздою енергією. Засліплюють до білого. І ревуть. Плюються, випорскуючи CO₂. Вони підвладні інерції. Від них не втечеш. Доженуть. Якщо схочуть.

І він стхірив. Напугався. Сполошився. Неабияк. Втім, зовні не скажеш. Великий. Грубий. Різкий. Із зачаєним підступом у кутиках очей. А замість подиху – свист і хрипіння. Неначе йому протято горлянку. Шпичаком. Як у дитинстві. Зі струменем крові. Очі перестали бачити. Боже мій! Як жахко і моторошно! Де мій голос? Господи! Де сила мого серця? Порожнеча і мертва тиша...

Нічого.

Нічого.

Тільки...

Знову удар. Боляче... Знав, що боюся їздити у цій тисняві. У гармидерному місті. У цій бочці, напханій вщент машинами, газами і людьми. Знав? І брехав сам собі. Пощо брехати собі?.. Хто примушує брехати собі?.. Ти сам?.. Чи лихе втуплене тобі в спину око?.. Хтось гляне басом тобі у хребта один раз, а ти сам не знаєш чому – зігнешся, скособочишся, підпадеш, проймешся тим лихим поглядом. Станеш залежний від недочутого і недобаченого. Нав'язаного. Накинутого. Наллешся, переповнишся брудом і гиддю чужих про тебе думок. І робишся таким же лихим, як той погляд, скверним, підозріливим і слабким. А потім ходиш роками, змінений, відмічений, немов тавром, на спині. І смішиш людей. Плюнь! Це не ти! Ти інший..."

— До кого це він звертається? – запитав сам себе Я-та-Gun, котрому здалося, що те, що виникло і гасло на екрані монітора, було адресоване йому. "І чому до мене? – розмірковував він. – Може це той велетенський сон, що я у нього проник, вертається до мене у свідомій реальності? Чи, можливо, це навіяно моїм захопленням скандинавськими культурами і музикою?"

До початку підбору паролів рахунку одного із клієнтів швейцарського банку залишалося ще хвилин 27-м. І Я-та-Gun, щоб пересвідчитися, що це не сон, який

наздогнав його через інтернет, захотів ще раз перечитати те, що щойно прочитав. Тому прокрутив на моніторі сторінки угору. Там відразу почали виникати слова, але вже інші:

Удар. Ще. Іще! Боляче. Сильно. Як шпичак у горлі. Як колючка. Наскрізь. Що й не закришиш. Так ніби утнули хребетного стовпа. І ти вкляк. Спинився. Тебе заклонило.

І знову двигун рикнув і замовк. Чоловік зиркнув у дзеркальце заднього виду. І побачив. В останню мить. Як чорне. Старе відкрите авто. Десь із минулого століття. Із якимсь щуплим чоловіком у чотирикутній червоній пірамідальній шапці за кермом, з прищуленими очима і свердлячим поглядом. Ошалілий і переполоханий щось кричить!..

Я ж його бачив у своєму сні! Це ж він відбив мою ліву руку!

А тепер лупить іззаду його авто. Його нове синє BMW. Люто. Нещадно. Навмисне. Немовби в'їжджає у нього. Ще мить - і те авто зімне, розчавить, розмаже його по стінках салону.

Він вискакує зі свого BMW. І знову - нікого. Тільки побиті габаритні і поворотні. І кілька вчавин на бампері. Він крикнув. Він замахав руками. Солідний. У костюмі з дорогою краваткою. Він став спиняти інші авта. Заклика?ти у свідки. Але ніхто не спинився, навіть не пригальмував. Усі розлетілися, вминаючи у асфальт розпечене сонце... і його окличні слова.

І він знов один. І авто. Нове. З розбитим бампером. З зігнутими задніми крилами. З закліненими задніми колесами. Пошматоване. Сплюснуте... Потрошене...

— Ні... Годі... Викличу евакуатор і страхового агента! — сказав сам собі Валух — а це був він — витягнув мобільний і набрав номер страхової компанії...

Пі-па-пу-пе-пи-пя-пе-по... і-і-і-і...

— Алло!

— Компанія "ПроСТО"?!

— Да, слушаем... ха-ха! Но уже не про сто, а за двести.

— Не шутите! Я ваш постоянный клиент. Номер карточки: 6435...

— Плохо слышно. Повторите.

— Я говорю - номер карточки: 6435 дробь 333! Приезжайте, быстрее! Я рядом с Выдубичами, перед въездом на развязку со стороны Корчеватого!

— Кого-кого с ватую?!

— Слушайте, мне не до шуток! Меня заклонило!

— Так расклиньтесь! Только осторожней, чтоб вас не защепило. И берегите язык.

— Вы что, издеваетесь?!

— Да, а что - нельзя? Это же сон.

— Сон?! - запитав Валух і раптом закричав з такою силою, що його негайно почав хтось термосити за руку.

— Кешо... Кешо... Не бий мене рукою... Чуєш... — чийсь милий голос вимогливо і водночас ніжно зашепотів Інокентію на вухо і він, намагаючись вирвати руку, обернувся до того, хто говорить.

У кімнаті місячний відблиск пронизував морок ночі. За вікном – місяць-діжа. А над ним, над його обличчям – довге духмяне пасмо чийогось волосся. Воно темне, ніжне і лоскітливе. Воно немовби сміється з нього, торкаючись його носа і губ.

— Що таке? – запитав він.

— Ти кричиш, Кешо... ну, дуже... Тобі щось наснилося, мій хороший? – чийсь палець відхилили від його обличчя пасмо волосся і він побачив добре знайому, завжди винувату усмішку. Це була Кіра, його дружина.

— Я кричав...— сказав він. – Мені наснилося, що мені хтось розбив задок моєї нової "бешки"...

— Не переймайся... Тобі треба зберігати спокій навіть у сні. Давай, я тебе зігрію. Притулися до мене. Я тобі погладжу спину і ти заснеш, — слова Кіри були такі щирі, такі турботливі, що Валух, хоч і сколошканий побаченим сном, але погодився.

Він підсунувся до неї. Притулив свою ногу до її ніжної стопи. Відчув тепло. Потім обійняв за плечі. Почув її віддих, м'ятний. "Чому її подих такий свіжий?" – подумав і спитав:

— А зараз котра?

— Третя, — тихо відказала дружина і обережно витягла свої губи дудочкою, щоб поцілувати чоловіка у брову.

— Третя?.. Може ми з тобою вчора сварилися, що я уві сні кричав? – перепитав.

— Ну, ми з тобою сваримося щодня ще від нашого весілля, але ти раніше так не кричав... Вірніше, кричав, але не так, — пролебеділа гарячими вустами Кіра і її губи нарешті торкнулися його кущистої брови. Повіко Інокентія сіпнулося. Він витримав поцілунок дружини, а потім спитав:

— А ти чому не спиш?

— Я спала. Ти мене збудив... Як завжди вдарив рукою... А тепер усе добре...

— Добре... правда... а мені наснилося, що хтось розбив мою машину...— повторив він.

Жінка завагалася, глянула на місяць, на який насунулася легенька напівпрозора хмарка, як пелеринка танцівниці. Закопилила верхню губку і наважилася нарешті спитати:

— Ну... а хіба ти все забув?

— Що? – наче схаменувся Валух.

— Забув. Це неймовірно! – сказала Кіра і всміхнулася.

— Неймовірно – що? – занервував Інокентій.

— Та, пусте! – віджартувувалася жінка і навіть спробувала захихотіти у долоню.

— Що я забув?! Кажи! – він розхвилювався і підвівся на лікті. Іншою рукою підгріб під себе Кіру і силкувався заглянути їй крізь нічну темінь у вічі. – Кажи!

Жінка не витримала такого натиску і сказала:

— Ну, ти ж розбив авто Папана...

— Я?!.. Розбив?!.. Як?!..

— Так!.. Після того, як тобі подзвонила з Москви якась Стелла, ти неначе

сказився... Ой! Не роби мені боляче! Не стискай мені плече! У мене ж буде синець!

— Я? Мені дзвонила Стелла? – і Валух витер холодний піт з чола тильною стороною долоні. – Чому?... Вірніше, як це сталося?

— Ну, ти ж учора святкував відкриття нового офісу. Влаштував імпрезу... пам'ятаєш? Ти запросив каучук-номер, циркачку... Вона, правда, була схожа більше на стриптизерку, коли кинула свій ліфчик глядачам і потрапила в обличчя президенту фондової біржі... А ще, ти найняв нетрадиційну групу музик у оленячих шкірах, конусоподібних шапочках з бубнами, яка барабанила таку перкусію, що Папан ледве не вдавився маслиною...

— Що ти мелеш? Яку нетрадиційну групу?

— Ну, гурт чи як там їх? Один падав на підлогу і синів... А двоє в шапках у вигляді червоних птахів тарахкали по розмальованих барабанах кістками чи рогами... Звідки ти їх притяг?

— Я що був п'яний?

— Так... ну... дуже п'яний... Бо після того, як тобі подзвонила якась Стелла, ти їм сказав грати на всьому, що є у новому офісі. І вони так тарабанили, навіть по головах присутніх... що всі мало не здуріли.

Валух скочив з ліжка, побачив, що голий, і хутко закрутився у простирадло. Під саявом місяця він був схожий на сновиду з широко виряченими і застиглими від вічного невидючого жаху очима.

— Кіро, я тебе благаю! Скажи!.. Я сильно розбив Папанову машину? – і він сковтнув глевку грудку чогось пекучого і скоржавілого. Воно пойнялось надхою і скотилося жаром у кишковик.

— Спершу скажи ти – хто така та Стелла?

— Стелла... Це моя давня знайома по університету.

— У тебе був з нею роман?

— Ну... якщо так його можна назвати... Але недовго... Кіро, у студентські роки... Її знає твій батько. І думаю, краще знає, ніж я. Він чув мою з нею розмову?

— Що, у нього з нею теж був роман?

— Ні. Ні... Просто був її консультантом... давно... Скажи все ж таки – він чув мою із нею розмову?

— Ні. Не чув. Ти пішов із мобільним говорити із нею чомусь до туалету.

— Ти так кажеш, наче ходила за мною назирці.

Дружина мовчала, копилила губки і дивилася на місяць із хмаркою.

— Кіро, — знову звернувся знервований Валух.

— Що?

— Ну добре. Облишмо дурну тему. Ти скажи, я все ж таки сильно розбив авто тестя?

— Враховуючи, що це Бентлі, то сильно...

— О господи! Який я телепень! Чому я напився?!.. Це все ти! Це тому, що я жив, живу...!

— ...І будеш жити на мої гроші!.. Ну, ти і це вже казав... мені... А ще Папану і всім присутнім на вчорашньому банкеті! – Кіра чомусь говорила це з якоюсь садистичною усмішкою, більше схожу на пересолоджений кизилловий сироп до м'яса, так, ніби помшчалася за щось своєму чоловікові.

Підкоряючись безумному шалові, Валух плигнув на ліжко, схопив дружину за лікті і підняв її одним смиком з постелі. Але коли вона опинилася перед ним у нічній сорочці, мережаній ніжними фіалковими візерунками вишуканих валанс'єнів, і з розсипаними по плечах, цинамоновими від відсвітів місяця, пишними пахнущими свіжим сіном косами, він чомусь застиг, ніби не знав, що робити далі. Кіра до таких жестів, видно, була призвичаєна, бо стояла нишком і тріпотала усім станом, опустивши голову.

— Вибач, — похопився відповісти Інокентій і, стогнучи від безпорадності, стиснув долонями свою голову, як горіх, що ось-ось лусне. Тільки тоді він помітив, що простирадло знову злетіло з нього, і що він стоїть голий-голісінький перед своєю переполошеною і завжди жадібною до ласки жінкою.

— Може, ти це і Стеллі вже сказав?

— Що?

— Що жив і будеш жити на мої гроші.

— Я не пам'ятаю. Я з нею оце вчора вдруге поговорив за останні 20-ть років...

— А перший раз коли ти з нею говорив за останні 20-ть років?

— Ну... позавчора.

— Позавчора ти ще був тверезий. І повинен усе пам'ятати? Невже ти мені зраджуєш, мій хороший?

— Сумніваються у подружжі ті, котрі зраджують першими!

— Ти знову мене ображаєш! А між іншим, коли б не я, то Папан давно б тебе... — і Кіра виразно провела ніжним пухкеньким пальчиком по Валуховій шиї.

— Я знаю, як він мене любить!

— Знову ти влаштовуєш скандал першим! Це навмисне! Для того, щоб не сказати мені – хто така та Стелла! – Кіра одвернулася від Інокентія і зашморгала носом.

— Гаразд... Я просив у неї взяти довідку про одного мого... клієнта. Він дуже старий, от. І мені важливо, ким він був до другої світової, бо до війни він мешкав у Росії... А-а...

— ...А Стелла – генерал ФСБ.

— Ну ні.

— Тоді хто така та Стелла?! Ти скажеш чи ні?!

— Вона дружина... генерала ФСБ.

— Ти, Інокешо, мене у дурепу не ший! Ти мені усім винен! Чи ти забув?!

— Якраз це я пам'ятаю добре. А от що Стелла мені сказала учора – не пригадаю. Я нічого п'яний не говорив такого?

— Белькотів про якусь воду, що, ну... не ллється чи не п'ється... Якусь молов, як завжди, дурню, мій хороший...

— Про воду?.. А ще що?

— Розумного - нічого, Інокешо.

— Нічого... Нічого не пам'ятаю! Уявляєш?

— Згадаєш, як побачиш Папанове розбите Бентлі...— проказала зловтішно Кіри. - А Папан, коли всі виїжджали з підземного паркінгу, від твого поштовху, до речі, вдарив мерса Голови Держфонднадра... Ну, а той - того, що попереду... з митниці... що зерно твоє за нижчим тоннажем в декларації через кордон пропускає... Як його?

— Теперядченко...— механічно промовив, а потім, як збагнув про кого говорить, то аж зойкнув: — Як?! І його?!.. - за мить знітився і зм'якнув, як віск, і перепитав, немовби для більшої певності: - Ти серйозно?

— Цілковито... Ну, правда ти казав, що тебе ззаду хтось першим ударив. Якась, ніби чорна старовинна машина. Якийсь дикун у ковпаці! Але машини за твоєю "бешкою" ніякої не було. І ти був такий учмелений... ну, дуже... як я тебе не просила... не пити... От тому тобі ніхто і не повірив... Навіть я..."

Я-та-Gun так захопився читанням, що не почув вібродзвінка мобільного телефону. Коли ж натиснув на кнопку прийому, то спокій в салоні зруйнував пискливий голос, що на кінці фрази зависав у важкому придихові:

— Чего не отзвонился в 18.45?

— А-а... я музику по радио тут слушаю... классная, — нескладно виправдався Я-та-Gun.

— Чего ж я ее не слышу? - пропищало у слухавці так, що хакер відвів трубку від вуха.

— А-а... только вырубил её сейчас.

— Вруби.

Я-та-Gun розгубився на мить. Приймача у авті не було. Однак, він вчасно згадав про плеєр у кишені джинсів і увімкнув його. У маленьких динаміках навушників захвилювався гортанний виспів етноджазової композиції скандинавської співачки Марі Бойне. Він був схожий на білу безкрайність засніженої тундри, на велетенські озера посеред гігантських скель, на білок і вивірок, що несуться верхами ялин у імлистому морозному тумані. І хакер приклав обидва навушники до мікрофона у мобільному.

— Выруби немедленно! - захарчав, вискнувши, голос у трубці. - У тебя сегодня решающий день. Взломаешь счет - тебе десять процентов.

— Сейчас 18.46, а я еще ни номера его... ни счета... и фамилию клиента, не знаю...

— Так выруби эту нудотину и узнаешь!

Поки Я-та-Gun вимикав музику, мобільний спалахнув і пікнув, вказуючи, що прийшло повідомлення.

— Это его данные, — верескнув з віддихом голос.

І відразу у слухавці вкраденого Я-та-Gun-ом телефону, наче щось запищало пронизливо і дуже-дуже тихо. Це було схоже на якусь гіпнотичну звукову установку, що передавалася телефоном. І хлопця аж пересмикнуло. На чолі виступив піт. Гострий звук залазив йому в мозок і щось там змінював. Раптом він пригадав, як кілька тижнів тому бродив сонником Педіатра і не міг, що тільки не робив, залізти в один його сонн.

Якраз там у Несці, втупившись свідомістю у неприступні сувої Педіатрового сонну, він чув саме такий тихий-тихий писк. І зараз рефлекторно захищаючись у яві, одягнув свою свідомість у панцер. Втім, так само, як і почався, млосний звук зненацька увірвався. І натомість майже ніжно пролунала фраза Педіатра:

— Сперва переведешь деньги мне. Хорошо? Потом расчет с тобой, как договорились - десять процентов.

Хакер Я-та-Gun мовчав. Панцер почав діяти і повернув його до логічного порядку речей. Йому не подобалося багато чого. І непроникний сонн, і навіювана звуком установка, і переведення усіх грошей на рахунок Педіатра в один з російських банків. Свою ж частину він збирався перекинути до банку у Латвії. Там він мав старого знайомого, однокласника з рахунком. Але чи розрахуються із ним взагалі? І зараз, під час розмови з Педіатром, чуючи підступ, він остаточно прийняв рішення почати атаку швейцарського банку не о 19.00, а пізніше. І краще, щоб Педіатр не знав коли саме.

— Да, O'Kovelok? Чего молчишь? Мне же о тебе многое известно.

— А-а мне... о тебе, Педиастр... И лицо твое... я переведу свою часть, а тогда - твою... Так только. И дай мне время, я ж делаю это первый раз, — сказав Я-та-Gun.

— Но 19.00 самый удобный момент в банке для атаки счета.

— Ничего... До 9-ти утра впереди вся ночь... И в Швейцарии на два часа все позже... А я должен сконцентрироваться... Не шутка же...

У слухавці виникла пауза, що уривалася сопінням. Потім Педіатр сказав:

— Хорошо... Но если до 9.10 завтрашнего утра не будет у меня денег, то... - і Педіатр задихався і закашлявся. Виглядало це не дуже натурально.

— Що? - спитав хлопець.

— Там узнаеш, — відповів голос у трубці.

Знову зависла пауза. Хакер зважував, чи йти на ризик, чи ні. І нарешті, подумавши сказав:

— Ну, хорошо... — відповів, не дуже розуміючи що ж на нього чекає у тому випадку, як не будуть переведені гроші.

Коли він натиснув кнопку завершення розмови, на мобільному раз по раз заблимав намальований конверт з "есемескою", що надійшла під час розмови. Світіння екранчика фарбувало лице Я-та-Gun-а таємничо зеленим. Воно було змарніле з почервонілими очима. І хоч зовсім молоде, але настільки сконцентроване, що скутість його і втома були схожі на біль. Хакер завантажив повідомлення і прочитав текст. Нічого особливого у наборі цифр рахунку чи назві швейцарського банку не було. Одне тільки стурбувало - ім'я та прізвище написане латинкою: "Inokentij Valuch". "Валух... Валух... щось пов'язане із сільським господарством... Чи бики такі чи корови...чи може якийсь сорт пшениці?" — подумав хлопець, а потім з холодним жахом згадав, що так саме, тільки українською було написане прізвище у тексті, який відкрився йому щойно на мерехтливому сайті. Він не міг спочатку у таке взагалі повірити. І у його голові неначе закували ковалі. Одна за одною залітали думки і припущення. Спершу він вирішив, що це просте і найпереконливіше підтвердження того, що свідоме бродіння

людини у снах не є тільки його фантазією. Потім Я-та-Gun-а прошив, як блискавка серед ясного неба, цілком закономірний висновок, що текст з іменем "Валух" був все ж таки кимось написаний і кимось надісланий йому на його ноутбук, і що активізувався цей ресурс у його комп'ютері сам, за чиеюсь волею. А це, в принципі, було неможливо. Отже – це якась невідома могутня технологія. Значить, той хто нею володіє так само хакер, чи якийсь видатний програміст. Усі ці міркування, зіставляння фактів і домисли вибудували перед ним таку неймовірну картину з такою домішкою підозри, що його підставлено, і страхом, що він взявся не за своє діло, яке невідомо чим для нього закінчиться, що хлопець вирішив діяти негайно.

Я-та-Gun вимкнув мобільного й витягнув з нього батарейку. Потім розміркував і знову вставив її на місце і включив мобільник. Ще раз, вкотре за цей день увімкнув пристрій для виявлення "жучків". Індикатор відразу спалахував червоним, у який би бік салону авто Я-та-Gun не спрямовував його. "Жучки" були скрізь. Від такого результату він аж струсив головою, бо чітко пам'ятав, що перед сном у кабіні, а тим паче у телефоні не було жодного підслуховувального пристрою. Від розпачу і розгубленості він скривився, потім вимкнув пристрій і завів двигун. "KIA Soul" зірвалася з місця, плигнула з брівки і помчала у бік Корчуватого і Столичного шосе. Там йому пригадався один покинутий ангар посеред промзони на березі Дніпра. І там легко сховати цю машину з підслуховувальними пристроями. Нехай ті, що за ним стежать, думають, що він десь стирчить на промзоні. Проїхавши з кілометр, Я-та-Gun пригальмував, опустив скло з правого боку і викинув "молільника" простісінько на суху сіро-жовту траву біля трамвайних рейок. Хтось підбере. Йому треба було зробити все, щоб Педіатр за дзвінком на мобільний, його не знайшов.

Зламати рахунок у банку, навіть у швейцарському, було для Я-та-Gun-а ділом нескладним, і зайняло б у нього не більше години. Тому він знав, що навряд чи хто той Валух схопиться чи запідозрить, принаймні, до ранку. А якщо хтось і помітить з сек'юриті, що рахунок спорожнів, то навряд відразу закриє доступ до інших. У такому дражливого ділі, зазвичай, зв'язуються спершу з клієнтом. І до ранку цього ніхто у швейцарському банку не робитиме. А ще він розумів, що текст, який сам прийшов до нього через "мерехтливий" сайт, не випадковий. Збіг прізвищ "Валух" і "Valuch" так само це підтверджував. І Я-та-Gun-у, чи то ака Шонові О'Ковелку, котрий останні чотири роки поспіль бродив у снах і зламував чужі сновиддя, конче необхідно було прочитати той текст до кінця. Усе, що висловлене знаком чи числом, має відображення у Несці. Може, десь там і є порятунок? Може, він вийде сухим із води!.. Хоча надія була більш ніж примарною... А сама назва, що обіцяла "проникнення у безсмертя" навіть глузливою...

Доїжджаючи до Видубичів, під мостом автомобільної розв'язки він побачив припаркованого далекобійного трейлера, на якому не було жодної машини. Не довго думаючи, Я-та-Gun загнав "KIA Soul" на платформу "далекобійника", вимкнув двигуна, поставив машину на "ручника", ще й увімкнув першу передачу, щоб нікуди не покотилася. А як вискочив з авто, ще й підняв блоки-фіксатори, якими стопорилися на

платформі трейлера машини. Потім сплигнув на тротуар і побіг у метро, залишаючи старий пошарпаний ноут у викраденій машині у назві якої є слово "душа".

"Якщо Педіатр має відношення до мерехтливого сайту, то він мене вирахує будь-де... — так міркував собі Я-та-Gun. — Якщо ж ні, то... в мене є шанс... якщо не на безсмертя, то на життя..."

...Його пальці у рядку введення веб-адреси, немов самі набрали англійські літери "www.eternity.penetration.com/" і знову натисли клавішу "Enter". Однак замість уже баченого раніше на екрані комп'ютера виникло зовсім інше вікно із додатковим словом: ...www.eternity.penetration.com/neliubov/...

І Я-та-Gun, зручніше вмошуючись за комп'ютером у інтернет-кафе на Печерській площі, чомусь нагадав сам собі, що тільки що, як заходив, у дверях зіштовхнувся з низьким чоловіком чи то плескати білим обличчям, примруженими очима, у чудернацькій червоній високій шапці, з причепленим червоним носом, як у діда Мороза, і оленячій довгополій камізеї з прикрасами з цини і червоних орнаментів на рукавах і комірці. Поряд через стіну знаходився Макдоналдс, у якому відзначали Хелоуїн, тому спершу Я-та-Gun подумав, що цей дивний чоловік звідти. Одягнені у костюми всілякої нечисті, обмазані кров'ю, молоді і середнього віку люди вискакували раз по раз з Макдоналдса, по-дурному щирились, вищали, скавчали, горлопанили, кидалися одне на одного і на перехожих. Уся увага перехожих, що спускались і виходили з метро, була прикута до гамірного Макдоналдса. І навіть деякі відвідувачі інтернет-кафе вийшли подивитися на "шабаш потойбічних сил". Зрештою, це було на руку Я-та-Gun-у. Тим більше, що на вулиці за вікном інтернет-кафе дивного чоловіка видно не було. І Я-та-Gun вирішив зосередитися на "мерехтливому" сайті. Крізь водяне ряботиння знову проступив барельєф чоловіка, що біжить чи танцює на гігантській скелі. Хакер віднайшов очима кілька слів і почав читати:

Він був схожий на багатьох...

Потім фраза щезла і якусь хвилю не спливало нічого, аж поки не з'явилося:

І Валух... Інокентій, як багато хто у цій країні, ще за дитячих літ був плутаний, боязкий і жадібний. Часто не розумів чого хоче. Часто шукав кращого, забуваючи, що вже мав його багато.

Тому Валуха охоплювали різні марення і підозріння. Він любив вигадувати довкола себе світ, повний загадкових людей зі складними емоціями і невідповідними їм характерами. І тільки вже за це він їх недолюблював з першого погляду. Кожну місцину, чи незнайому вулицю чи новий невідомий куток великого міста Києва, у якому народився і мешкав, він ще змалку сприймав, як щось надмір загадкове, манливе і подекуди лячне. Ця його здатність перебільшувати, зрештою, зробила з нього гіперреактивного інтроверта і уразливого мовчуна з округлими тривожними очима, з маленькими пухкими долонями і м'якими, як галушечки, ніжними пучками пальців, що аж ніяк не личили його великій вахлакуватій фігурі. Однак роки роботи Валуха у бізнесі привчили його ще більш підозрювати. Він став схожим на сонного сікача, який вдає, що неповороткий, а між тим чекає моменту, щоб кинутися на необачну здобич.

Очі з роками прищулились, ховаючи лихий замір. Малодухі емоції перетворилися на похмуру непохитність і жорстку розрахунковість. А понадміру велична подоба вдало приховувала схарапудженість і лячність, й робила недоречними будь-які думки сторонніх про тривожність його душі.

Ніхто із його колег і знайомих, котрі були на церемонії відкриття нового офіса, навіть не міг подумати, що за такою величавою личиною ховалася бентежна, інколи бурлива душа. Нікому і на думку не наверталось, що Валух здатен на бездумні неконтрольовані вихватки.

А між тим у всякому вияві людських переживань є глибша причина. І мотив поведінки людини може бути схований у її далекому минулому. І найбільше тих мотивів закладено у дитинстві. Приміром, Інокентієві і після сорока ввижалося, що він неначе вдома сам, один, без тата-мами. Батьки у нього були держслужбовцями, працювали у міністерстві сільського господарства, і затримувалися допізна на роботі. З хворим болящим горлом він нудився, тинявся по квартирі. Визирав з вікна. Може прийде мама?.. Та замість мамі — тьмяні відображення сірого світу у вікнах сусіднього будинку.

Якось за одним із них, ще малим, він спостеріг стару жінку з фарбованим рудим волоссям і гачкуватим носом. Вона його здивувала і налякала своїм орлиноподібним профілем. І він сховався за фіранку. А коли визирнув знову, то старої уже не було. Замість неї на підвіконні стояв обернений до вікна і світу так само профілем бронзовий бюст якогось косатого чоловіка.

Потім, коли Інокентій став ходити у середні класи, та жінка була винайнята його батьками, як Валухова вчителька музики. Була вона вдовою патологоанатома – голови судмедекспертизи Києва, і звали її, як виявилось, — Агнесою (Несою) Ольгердівною. У Лохнеси – так називав її про себе Інокентій, крім гачкуватого носа і колючого погляду, схожого на помах різки, була дуже ввічлива манера спілкуватися. Лохнеса завжди йому усміхалася, скручуючи зморшкуваті фарбовані губки бантиком. А на підвіконні стояв бюст Бетховена і супив на Несину усмішку густі брови. Лохнеса не зважала на поганий настрій оглухлого композитора, що, вочевиддячки, був закарбований у насупленій бронзовій фізіономії. Вона гладила юного Валуха по голівці. Саджала собі на коліна, які впиналися гострими надколінками хлопцеві у сідницю. І годувала його перед кожним заняттям шматком торта, який запевняла, що робила сама. Насправді ж вона знімала з купленого у гастрономі фабричного "Київського торта" верхній шар крему. А тоді прикрашала сам пляцок з бізе і арахісу (інколи замість арахісу траплявся і кеш'ю) помаранчевими тягучими пересолодженими цукатами. Від мультяшних колінових чашечок вчительки, які впиналися як ножі в Інокентієву сідницю, від засолоджених цукатів і скублення по голівці, малому Валухові ставало млосно і парко. Він витирав рукою чоло і вовтузився, бо хотів швидше вивільнитися і підвестись. А Неса Ольгердівна від того вовтуження чомусь хихотіла і сильніше здушувала хлопця, обнімаючи з-за спини руками, немов хотіла самого його із'їсти, як цукат. А тоді враз спинялась, у німому благанні і розпуці зводила очі д'горі на фотопортрет свого

короткозорого чоловіка у круглих окулярах з товстими лінзами, хутко підводилася і кидалася до старого блютнерівського роялю. Покришка миттю здіймалася, наманікюрені посохлі пальці пробігали по клавішах і уся квартира переповнювалася переливчасто нервовими легато з етюдів Шопена. Неса Ольгердівна усе більше заковувала очі. І музика підносилася усе вище, до свого апофеозу і кульмінації. Порцелянові білі слоники, що стояли на чорному роялі, здригалися. А Інокеша сидів, дивився на розтоптані атласні зелені капці, з задертим угору носачком, які йому щоразу коли він приходив видавала вчителька, і намагався зрозуміти чого він тут. Чого хоче від нього ця стара жінка з її нудотним тортом і шпичастими колінами? Чого він слухає цю музику і не може від неї прийти до сякої-такої екстази? А про те, щоб задирати до стелі очі, у його дитячому розумінні не могло бути і мови...

На найвищій ноті музика враз захлиналася, і Неса Ольгердівна починала плакати. Вона манірно і з болем дивилася на свої нігті, шкіра біля краєчків яких тріскала і з щілинок виступала тоненькими червоними рісками рожева кривця. Порцелянові слоники з рухливими ніжками тупцями від гудіння рами по чорній покритті роялю і винувато хитали хоботами.

"Иннокентий, будь любезен, поди в соседнюю комнату и принеси мне зеленку. Ты знаешь, где она у меня стоит. На тумбочке, рядом с кроватью!" – казала, сумно зітхаючи, Неса Ольгердівна. І Валух ішов і приносив їй зеленку, яка чомусь стояла поряд із великим молотком на виступці з червоного дерева. А тоді, ще й мастив нею потріскану біля нігтів шкіру своєї учительки. Що тут вдієш — старість, ніжна пергаменна шкіра, біла кістка, блакитна кров і забагато помаранчевих цукатів роблять із людини одну людину неміч і недорікувате каліччя.

Здебільшого ж таки Лохнеса була вихована, терпляча вчителька, з гарними манерами, які прищепила їй її польська шляхетна родина, котру колись, у середині ХІХ століття, під час повстання Костюшка, майже усю було заслано до Сибіру. Але з усього свого музичного навчання і розповідей Неси Ольгердівни найкраще Інокентій пам'ятав лише цей епізод з цукатами, колінками і зеленкою. А ще – кілька казок, які йому торочила Лохнеса, коли годувала своїм тортом. У них йшлося про якусь вічну Стару, що жила на острові посеред озера, що лежало поміж скелястих півторакілометрових гір десь на півночі Кольського півострова. Що та Стара керувала погодою, допомагала лопарям ловити рибу і полювати звіра, відала про смерть і життя. А ще знала володаря чуді Куйву, що, закарбований у скелі, досі танцює вічний танець життя. А сам народ чудь давно пішов під землю, бо хотів вкрати у лопарів душу світу. Та йому не дали. І от навіть мертвий Куйва співає свій йойк. Застерігає усіх інших людей від злочинства. Тому і душа ще править світом.

Коли ж Валух виріс і почав ходити до університету, він випадково зустрів на вулиці Лохнесину онуку з довгими пальцями, уцяцькованими золотими каблучками і персями з діамантами. Блиск коштовностей, сліпучий до болю в очах, нагадував йому його вчительку. У неї були немовби такі ж самоцвіти.

Онука приїхала була терміново із Москви. І, обкільцьована бабусиним золотом,

розповіла йому, що Лохнеса у лікарні. І що коли б не молоток, який завжди лежав у неї на виступці, щоб бити у стіну до сусідки Юліної, коли їй ставало погано, то певне б що Неси Ольгердівни вже й на світі не було. А так — усе, слава богу... Ще жива... І багата...

І на цих словах онука раптом розсміялася.

— Что? - спитав Валух. Питання було ідіотським, але він не міг придумати ніякого іншого.

— Ничего, — сказала онука, помовчала, скинула палкими чорними очима на дебелу вахлакувату фігуру Інокентія і спитала: — А ты напиться не хочешь?

— Сегодня, вроде, времени у меня нету, — проговорив, затинаючись, Валух і теж чомусь уп'явся поглядом у фігуру дівчини. Особливо, його хвилювали її груди. Вони були пружні, високі і круглясті, як дині. Їх вабливу ніжність було видно крізь чималий розріз викотистого коміра грубошерстої кофти, вдягнутої у спеку на голе тіло.

— А ты найди! - проказала онука і солодко потяглася, розправляючи плечі.

— Найти, что? - не міг ніяк спам'ятатися Валух, причарований смуглявою шкірою персів, що бучавіла і пружилася під ясно-вишневою колючою ниткою коміра.

— Время...

І Інокентій у той день час таки віднайшов. Онуку Лохнеси звали Стеллою. І була вона високою, ставною, сильною і самовпевненою. З фігурою атлетки. З мускулястими засмаглими ногами у мережеві золотавих дрібних волосинок. З рівною, як у принцеси, спиною. Класичним профілем і таїною у гострому, трохи скошеному розрізі очей. Високою шиєю, що ховалась у пасмах каштанового волосся. З широкими вилицями і ямками-рубцями посеред щік. З глибокою темінню погляду, який від насолоди іскрився і тихо спалахував на самому денці. А ще вона вміла сміятися. І заводила сміхи навіть тоді, коли це було зовсім недоречно. Немовби щось у повсякденному помічала таке, чого інші не бачать.

Часу Валух знайшов для Стелли у той день доволі. І на наступний день також. І впродовж всього тижня так само. Він взагалі перестав вчитися, хоч травень добігав кінця і сесія була вже на носі. Він лишень займався любов'ю. Схуд. Змарнів, просто-таки, за тиждень. І щоки йому повтягало у рота. Посередині тих западин виникли різкі ямочки-шрами точно такісінькі, як і у неї, у його Стелли. Усе, що діялося з ним, було схоже на неймовірний шал, навіженство, палення, вічний потяг, нестримне бажання, яке займалося повсякчас і від будь-чого. Від дотику. Він запаху терпкого, спітнілого у спекотні літні дні тіла. Від вигину Стеллиної литки, якщо на неї дивитися зверху. Від б'ючки, що билась і пружилася під гладенькою шкірою шиї, як натягнута тятива, як струна, як фал на вітрилі. Його займало і брало перелюбним випотом від легкого ворухіння її відпедикюрених рівненьких пальців у відкритих сріблясто-сірих туфлях на низькому підборі. Від морозива, яке вона лизала кінчиком рожевого язика, що відразу робився білим. Молочним. Солодким. Липким. А ще у неї на руках інколи напиналися жилки. І зап'ястя, фаланги пальців ставали хижими, як у птаха-стервяка. Вузуватими. Дужими. А пучки - чіпкими, прилипливими. Коштовності і персні немов вгрузали у налиту кров'ю побронзовілу плоть руки. А у складках між пальцями проглядала світла,

рожева сласна шкіра.

Він від тих дрібниць і ознак пристрасності горів. А Стелла попри цілком фізіологічні вияви потягу завжди залишалася десь глибоко у душі стриманою, немовби відміряла йому ласку і любові на вагах. І злягалася вона із ним зосереджено. Зі знанням справи. Бажаючи насолодитися від кожного руху. Методично і пожадливо втягуючи у своє ество все, що ніс він у собі. Що пережив чи ухопив від світу кілька хвилин чи годин перед тим. Що побачив у ньому, як у своєму відображенні. Усі його бажання і чуття вона вбирала у себе, всмоктувала. А тоді бурхливо із добре відпрацьованим криком відпускала, вивільнювала свою жорстоку, на мить вгамовану, хіть.

У час знесилення вони бродили по розжареному сонцем місту. Дихали сухістю і пилом спеки. Вгрузали обцасами у розпечений асфальт. Мовчки сиділи на лавках, зморені жаром і любовою. Стояли на зупинках тролейбуса чи трамвая, обхопивши одне одного нижче пояса. Реготалися не до ладу. Позирали на хмари чи на свої тіні, що клубочилися від палючого сонця вихорцями шкварного повітря й розмивалися по краях обрисів жаротою.

По тих тінях, особливо коли вони видовжувалися, ступали ноги перехожих, їздили колеса, човгали шкірястими червоними лапами голуби, настовбурчуючи вусібіч від спеки свої куці пір'їни.

Млосна утома наздоганяла їх скрізь. Хоча будь-якої миті вона могла перетворитися на нестримне бажання.

Коли ж хлопця добряче зморювало, Стелла любила лежати із Валухом на дніпровському пляжі у Гідропарку і розпитувати про те, як він вчився у Лохнеси грі на фортепіано. Часто цікавилася, що йому розповідала Неса Ольгердівна про свого чоловіка, про його минуле, чи показувала йому щось з пам'ятних чи дорогих речей. Може якусь золоту прикрасу?.. Але він такого не пригадував. І Стелла переводила розмову на іншу тему.

Іноколи вона використовувала його у своїх походах по нотаріусах. Примушувала вистоювати у довжелезних чергах до першої нотаріальної контори міста, що на вулиці Енгельса. Бо лише у тій котнорі можна було оформити за радянських часів дарчу чи переписати квартиру. Там він, до речі, вперше познайомився з Папаном. Той був підтягнутий, виспортуваний з копицею сивого волосся на голові. Папан кілька разів допоміг Стеллі юридичними порадами, які давав просто одійшовши на метр-другий від черги. Промовляв лаконічно і категорично, перераховуючи чомусь увесь список предметів, що дісталися онуці у спадок. І подих його був астматичний, утруднений. А його шиплячі слова, що перераховували Лохнесину власність: від трикімнатної квартири у центрі Києва, ампірного трюмо до щітки з червоного дерева і капців з задертими догори носачами, спливали шелесткою луною у помахх двірницьких мітел, що від рана зосереджено сновигали дворами Печерська. Стелла усе записувала мигцем у своєму блокноті. Сухі і байдужі слова Папана лягали у не менш сухі і дрібненькі літери на лінійований папір. Валух завжди почував себе під час тих зустрічей ніяково. Бо Папан жодного разу не звернув на Інокентія увагу. Так наче він і не існував зовсім.

Але наприкінці останньої їхньої зустрічі у нотаріальній черзі Папан немовби навмисне скинув у бік Інокентія оком і всміхнувся колюче рівненькими рядочками дрібних зубів. Він наче наостанок підтвердив, що завжди помічав Валуха, і не турбував його зайве... Не заважаючи йому до виснаження тупіти у нудній і завжди сварливій черзі.

Папан пішов. А Інокентій залишився бовваніти у тих чергах з чорт-зна для чого взятим із собою підручником з історії. Він розумів, що зраджує Несу Ольгердівну, котра хвора і безмовна лежала у лікарні після інсульту. Хоча ж нічого підступного у діях онуки не утаювалося. Стелла ж бо була єдиною спадкоємицею усього бабусиного добра. Але Стелла – москвичка і усе, що пов'язане з Києвом їй є і буде непотрібним. Як, зрештою, і він.

І тому через днів десять він схаменувся. Закрився у себе вдома. Не відповідав на телефони. Попросив маму казати усім, що його немає у Києві. І таки склав сесію.

А після іспитів, після двох днів відсипання він пробудився опівдні від довгого настирливого дзвоника. Телефонувала Стелла з Москви. Вона, не вітаючись, сказала:

— Думаєш, ты от меня убежал?.. Я все равно рядом. Хотя сейчас и в Москве.

— Рядом?.. Не мели чепухи, я спать хочу. И я тебе ненужен.

— Кто знает, что нужно ведьме.

— А ты – ведьма?

— Она самая, я ведь родом с Севера с края земли. И мне нужно твое тепло и любовь.

— Это не любовь. Вернее, это была не любовь. Прощай!

— Ты такой мямля, что нелюбовь у тебя еще впереди.

— О чем ты?

— О твоём будущем.

— Что за глупости ты несешь, Стелла? Не звони мне больше. Поразвлекались и давай расстанемся, как нормальные люди!

— Давай. Но помни кто я...

Валух спросонку і так був дратівливий, а тут зовсім розсердився і кинув слухавку. Йому вперше читала нотацію дівчина, трохи старша за нього, ну, може, на рік. Він скривився, озирнувся, відсапуючись, заходив спересердя жовнами на схудлих вилицях. І раптом побачив, що на нього з балкону сусіднього будинку, поряд з балконом квартири Неси Ольгердівни, дивиться якась маленька вузькоока, з широкими вилицями старушенція у хутряній камізельці і хутряних валянцях. Ліва брова, перетята глибокою давньою загоїною, стирчала лівим краєм угору, немов ставила кожному, хто на неї дивився дошкульне запитання. А з зіщулених з лукавістю очей на Інокентія спозирала неприхована цікавість, немов стара здогадувалася про що і з ким він тільки що говорив. Валух знав цю дивачку на ймення Варвара Степанівна Юліна. Вона була сусідкою через стінку Лохнеси. За фахом – колишній метеоролог. Хоча назвати її словом "колишній" було некоректно, бо стара, вже перебуваючи на пенсії, без спеціальних приладів завжди і надзвичайно точно прогнозувала погоду. Тому варто було їй вийти у валянцях на двір, як ставало холодно чи йшов дощ.

Цього разу здійнявся вітер. І Юліна зиркнула сердито на обрій потім на свої хутрянні чуні, сказала:

— Фу ты! — не чекаючи, поки молодий сусіда натішиться її персоною, одвернулась, облизала беззубого рота, зітхнула і, відштовхуючись ковінкою, почовгала усередину кімнати, важко перелазячи через високий поріг балконових дверей.

"Рядом? Хе!" — аж сказав сам до себе Валух і глянув у дзеркало. Чи йому здалося, чи насправді так було, але він чимось видався собі подібним на Стеллу. Може, ямками-шрамами на щоках? Чи загостреними вилицями? Чи глибоким, оберненим усередину, чорним поглядом з-під зведених до перенісся брів? Він забув, що зрадив Лохнесу, і втішався власним обманутим сумлінням.

Однак втіха була недовгою. На нього разом із відображенням у дзеркалі наринувла хвиля недобаченого перед тим сну. І тільки тепер він нагадав собі, що ж йому снилося. А снилося йому як він іде по широкій порослій високою травою долині. Де-не-де стирчать посохлі чорні кущі. Трапляються якісь тварини, чи то кози, чи коні з дзвіночками. "Для чого коням дзвіночки?" — подумав Валух. І нарешті зрозумів, що він бреде по туману. І ніби з туману чи розлитої у безсвіт хмари до нього простяглося, лягло перед ним, як трава, жіноче ніжне лоно. Це була Стелла. Вона посміхалася. Він припав до її губ і заходився цілувати. Ні. Пити її крізь її губи. Аж раптом язик його наштовхнувся на щось міцне. То був рядок дрібних зубів. Інокентій відкрив очі і побачив перед собою сивоволосу заплутану кучму Папана. Щось закалатало зовсім поряд. Інокентій задер голову. Над ним стояв чорний кінь і тарабанив мідним дзвіночком...

Напевне, це був віщух...

...penetration/.../vidstiobok...

Я-та-Gun-а від прочитаного аж дриготи пройняли. Дріми зі зміною статі сняться тільки досвідченим хакерам снів. Це вже поріг хакінгу сонну інсталяшки чи інстела. Хоч у тексті і не описане саме? соннище. Але ж був туман, хмара. А хмара чи клуби мжи - це частенько саме і є чуже соннище, яке тягнеться за людиною усе її життя. То хто такий цей Валух?

— Ты зачем экран обплевал? - прохопилася чиясь фраза у Я-та-Gun-а над вухом. Він навіть і не розчув, що до нього промовляли доволі різко. Хакер обернувся, думками усе ще перебуваючи у тексті. Над ним стояв адміністратор інтернет-клубу у масці скривавленого круглопикого упиря. Своїм відвислим волом і хитрими масними вічками він когось йому нагадував. Може, бабу з балкону.

— Разве? — сказав Я-та-Gun й підвівся, затуляючи спиною монітор. Поки підпилий "адмін" відсторонював його рукою від екрану, хакер за секунду знищив у комп'ютері усі посилання на мерехтливий сайт і закрив до нього доступ. — Да это я погоду на завтра смотрел. Сколько с меня? — відповів, обертаючись до адміністратора, зі стомленою посмішкою Я-та-Gun. На зображенні у моніторі і справді цідив намальований на якомусь сайті погоди дощик і плавали хмарки з показниками температури, вологості і швидкості вітру.

"Адмін" напідпитку копив губи, від чого здригалося його воло і тіпався шматок поролонового сала насаджений на закривавлене ікло маски. Жмурячи дрібненькі очі, він неначе наводив фокус на монітор з дощем. Такого дизайну він ще не бачив.

— Четыре гривна?! - сказав він. Я-та-Gun витягнув з кишені п'ять гривень, настроїв купюру на ікло маски, на якому не було сала, і швидко рушив до виходу.

— Эй!.. Сдачу возьми? - гукнув до нього перевдягнений в упиря чолов'яга, розглядаючи п'ять гривень.

— Оставь себе! На за?кусь! - вже від дверей вигукнув Я-та-Gun, вискочив на гамірну вулицю і шмигнув у підземний перехід. Він поспішав до одного свого знайомого. Це був наймолодший з учасників самодіяльної групи хакерів сну на прозвисько "Відстьобок". Рік назад Я-та-Gun вирахував цього хлопця у Києві, пролізши у його електронну поштову скриньку і віднайшовши у реєстрації номер телефону і місце проживання. Потім він, може, з місяць збиткувався з малого, заходячи у його невелике соннище і вганяючи у його мево кілька образів з реклами кока-коли з оленями і Санта-Клаусом. Тому Я-та-Gun, дрімлігуючи, добре спізнав Відстьобка, ну, а Відстьобок, ясна річ, невміло користуючись хакінгом сяк-так зазнайомився із сонном відомого хакера снів. Отож, Я-та-Gun знав напевне, де саме на Московській вулиці мешкає хлопець, який у малого краєвид із вікна, які звички, хто друг, а хто йому ворог. Знав, що парубчисько двічі ковтав екстазі. І точно пам'ятав, що у нього є, подарований татом, старий ноутбук. Настільки старий, що він міг спокійно його брати до школи і не шкодувати - раптом із залізякою щось станеться.

Двері прочинилися не відразу. На щастя їх відчинив сам Відстьобок. До половини спустошена дволітрова пляшка кока-коли у руці і блаженна посмішка від вуха до вуха чітко вказували на те, що батьків юного хакера снів немає вдома.

— Ковтнеш? - спитав замість того, щоб привітатися Відстьобок.

— Ні. На вулиці... дрижаки. Гарячіше ее... є, — відказав похапцем Я-та-Gun, так само забуваючи привітатися.

— Вдома не вживаю, — промовив Відстьобок і посунув у глиб квартири, не пропонуючи гостеві ані капців, ані питаючи, чого той до нього привалив. Я-та-Gun теж не церемонився. І поки йшов по довгому червоному коридору, обвішаному екзотичними масками індонезійських та африканських тубільців, перекинувся з хлопцем кількома фразами. Це більше скидалося на ритуал чи встановлення дистанції одне між одним. Тим більше, бачилися вони втретє у своєму житті.

— Ти... в неті?

— Угу. В Аіон он-лайн*. Вже 12-й рівень.

— В Аіон... забув коли вже в неї різався... А-а кава є?

— Наче... Я її не п'ю.

— Є якщо - дай.

— Подивися на кухні.

Однак Я-та-Gun, котрий, виставляючи вперед праве плече, просувався слідом за Відстьобком, до кухні не дійшов, спинився посеред коридору. Він раптом утямив, що у

передпокої відразу біля вхідних дверей на полиці серед капелюхів і шарфів виднілася сірою плямою кришка зашарпаного ноутбука.

— Відстьобку!

— Що? - разом зі звуками пострілів і сичань від помахів лазерного нагая прозвучало питання з кімнати хлопця.

— Я ж на секунду.

— Ну!

— Мені треба е-е... старого нотика*. Позич. На тиждень... Віддам...

— За три дні віддаси! У мене у середу контрольна з математики!

— Не жени... Ти й без лапи* математику тягнеш... - спробував віджартуватися Я-та-Gun, котрий насправді й не знав як довго йому буде потрібен ноутбук.

— Я не жену! - донеслося з кімнати з підозрінням. Потім враз затихла мережева гра. І цибатий сутулий Відстьобок з'явився у протилежному кінці коридору. - Це ти женеш, — сказав він і шморгнув стирчакуватим носом, по обидва боки якого зацікавлено кліпали два блакитних цвяшкуватих ока.

Я-та-Gun мовчав. Він зрозумів, що хлопець здогадався для чого хакерові потрібен старий ноут. І йому стало ніяково. Бо Відстьобок з чемності не вимагав додаткових пояснень.

— А в тім - забирай, — раптом відповів, подумавши Відстьобок. Він бачив блиск в очах хакера. І рішучу, хоч і притомлену категоричність рухів. Краще такому не перечити. - Цей б'яка* від самого початку був юзаний. Батько його з рук купив. Так що наше прізвище ніде не світиться.

Я-та-Gun вперше оцінив хлопця. Навіть трохи затурбувався, заглядаючи йому в очі: закладе, чи не закладе?

І Відстьобок наче у відповідь заперечливо хитнув головою. Потім сказав:

— Для чого?.. Ти ж серед нас один дрімлер.

— Це... на лобі моїм написано?

— Ні. Я вчитавсь у тебе... збоку, як ти колись учив... Тільки не сказав - з якого, — пожартував хлопець.

— І... ну... з якого... ти боку прочитав мої думки?

— З переду... Ти у Несці якраз розтинав чиєсь неосяжне соннище... а мене не помітив, — сказав Відстьобок і гордо всміхнувся.

Ач, як просунувся у хакерстві хлопець. Молодець... І Я-та-Gun не знав, що сказати. Постояв ні в сих, ні в тих. Йому стало шкода, довірливого й простодушного Відстьобка. Розумів, що втягує, підставляє малого тим, що бере навіть "юзаного" ноута. Але все ж таки його ноут "юзаний". І за ним "хвоста" не було. Він півгодини ховався у дворі Відстьобка, дивився, чи хтось не прийшов за ним назирці.

— Ти з того соннища що взяв?..

— Давай, Відстьобку! За-а...бувай! - сказав він, не відповідаючи на питання, і у кишені джинсів про всяк випадок схрестив два пальці: мізинець і безіменний. Це був його улюблений заклин-оберіг. Ним він відвертав усе лихе ще з дитинства. І коли

інколи прибріхував, що не крав з креденсу цукерки чи що одержав "дванадцятку" в школі, то так само робив. І як не дивно – це майже завжди допомагало. Хоча цього разу він на всяк випадок додав: – І вбий собі у мізки – ти мене еє... не знаєш... якщо раптом...

Хакер відчинив двері і хлопець мимовільно сіпнувся за ним.

— Га? – запитав Я-та-Gun.

— У сонн Лізи Чучіної проведеш? Бо я до неї увійти ніяк не можу.

— А чом і... ні... Тільки ж вона вже хакнута не раз інсталяшка.

— Ну й що, що хакнута?.. Воно ж тому і більше хочеться...

...penetration/.../voda_shcho_ne_rozlyvayet'sia...

...Вже пізніше Інокентій зустрічав Лохнесу на вулиці і чемно вітався до неї. Але вона, зосереджена на правій нозі, яку тягла за собою, як гирю, не убачала його. Її неслухняна обвисла права рука смикалася у такт утяжливих кроків. Неса Ольгердівна після інсульту геть зветхла і вже не могла згадати Валуха. (Чи не хотіла.) Поправляла на голові руде фарбоване волосся, що, скуйовджене жмутком, ніби їздило по лисіючому тімені своєї господарки. Щось шамотіла сама собі. Косилася на Інокентія невидючими переляканими очима, у яких вже не було ані помаху різки, ані усміху бажання, і йшла далі, закочуючи до небес свій невидючий позір. Що вона шукала там, у тій височині? Невже тінь свого небіжчика-чоловіка?..

Через кілька років Валух цілком випадково потрапив на її похорони, якраз тоді, коли Несу саму самісіньку без московських родичів чотири мутирі з ритуальної служби виносили у труні до муніципального похоронного автобусу. (Тоді ще заслужених пенсіонерів ховала держава.) У невеликому гурті скорботних сусідок від старушенції зі шрамованою лівою бровою він дізнався, що Неса Ольгердівна важко хворіла і останній місяць не виходила на вулицю, і що її квартиру обікрали просто таки при ній. Хоч і красти там не було вже чого. І її навіть не зв'язали, не стукнули по голові, не встромили у горлянку брудну шкарпетку, а просто накрили подолом її ж нічної сорочки з головою. І вона, спаралізована й заголена, лежала, стогнала, плакала і силкувалася витягти з-під сорочки руку й підняти молоток, щоб гримнути ним у стіну. Але так і не подужала. Коли йому цю історію надривистим шепотом шамотіла Юліна, нахиляючи до нього свій акуратний ротик, обдаючи запахами дешевих духів і гіркої старості, він сторонився, закривався, втягуючи у себе усі рецептори. І слухав її і не чув. Тільки насамкінець відспівування і прощання з небіжчицею, яке традиційно справлялося на вулиці біля під'їзду, коли стара з піднятою угору від шраму бровою поперед священика вступала, торохкаючи ковезкою, до громохкого "пазика", — він зрозумів усе і заплакав. "Пазик" рикнув двигуном, смикнувся і важко рушив, везучи Лохнесу і її сусідів на кладовище.

Після смерті Лохнеси у її вікнах впродовж всього дня стояло мідно-іржаве сліпучо-лискуче сонце, ніби у віконному склі застиг час. І хоч насправді світило і рухалося по небу і ховалося за сусідніми будинками, але у кватирках Агнеси Ольгердівни його завжди було по вінця. Сонце вклякло у тих шибах руде, безсиле, сліпучо-сліпе. Чи може

це Валухові лишень так здавалося?

І більше збуджений своїми думками, аніж невідомим оптичним явищем, він кинувся на третій поверх до помешкання Лохнеси. Тамуючи задуху, крадькома підійшов до її квартири. У вхідній дверині на місці замка запилюженим снопом рудого світла зяяла діра. Йому лишалося лише штовхнути дверину і увійти. Але Інокентій завагався. Раптом внизу у парадному грюкнуло, хтось увійшов до будинку. Здійнявся протяг і двері Лохнеси відкрилися самі.

Житло було порожнім і приголомшувало зірваним паркетом, пробитими до дір стінами і потрошеним склом з вітрин сервантів, дзеркал і люстр. Скляні друзки були розкидані повсюди. І саме від них відбивалося іржаве світло, що по всій хаті хилиталося у пасмах завислого у повітрі пилу. Руді промінчики виринали і вигулькували із дірок у стінах. Відбивалися від найменшої скалочки на ямистій, позбавленій паркету, долівці. Повзли по стелі. Мерехтіли під ногами, так ніби спалахували холодним вогнем.

Валух подивився угору. У павутинні палахкотіла люстра на чотири лампи, що світили з-поміж уламків рудого абажура, колись подібного на замок з чотирма вежами. Зараз від скляних башточок лишилися самі іржаві скалки.

— Хтось тут є? – спитав, ковтаючи пилуку у рудому світлі, Інокентій і закашлявся.

Кашляв голосно, до драння у горлі. Його враз заплеснуло курищем і запахом знівеченого житла. Відібрало памороки. І що більше він втягував повітря разом із брудом і вільготністю стін, смородом тарганячих кубел і пацючих фекалій, тим дужче заходжувався кашлюком. Йому слід було вийти з тієї квартири, вихекнути усю нечисть, що вдерлася йому у груди, вдихнути свіжини і сили передвечірнього вітру, а він корчився, згинався навпіл і впинав очі у хобота порцелянового китайського слоника, у розтоптану порцелянову ногу, у порожній слоїк від зеленки, у своє минуле. Потім він побачив у рудому сьйві розірвані шматки фотографій молодої Неси Ольгердівни. А біля них – паку листів. Кашель йому враз вгамувався, і Валух прислухався. У квартирі було тихо. Тихо так, немов зник світ. І Інокентій, підставляючи жовті листки під пасма іржавого світла, припав до них очима і став читати.

Спочатку було моторошно. Потім – холодно і взяло усього дрижем. А тоді заколотило від гніву серце і Валуха немов жаром обсипало. За кілька хвилин він дізнався, що Несу Ольгердівну, як доньку польського офіцера, а значить – ворога народу зовсім ще молодою у 30-х роках слідом за усіма її родичами запроторили до зони, а якщо точніше – до Ревдинського табору на Кольському півострові біля Сейдозера. Там її узимку біля чуевр-гарті* Старої...

... Що таке "чуевр-гарті Старої"? Я-та-Gun аж розгубився від шквалу інформації...

...згвалтували до півсмерті караульні тюремники ВОХРу* прямо на священному камені лопарів. Вона геть знекровлена й бездиханна була визнана мертвою і її тіло відправили до зонального моргу. А там чи від холоду чи від якихось інших незрозумілих причин Лохнеса (а якщо вже бути зовсім точним – Агнеса Соф'я Ольгердівна, за дівочим прізвищем – Вільховська) потрапила до зональної лікарні. Після того чудесного воскресіння з нею і познайомився її майбутній чоловік – лікар, головний

патологоанатом "Главного управления исправительно-трудовых лагерей, трудовых поселений и мест заключений" (скорочено "Гулагу"). А коли Агнеса Софія одужала, він і забрав її із зони до себе у Москву, як коханку. А потім через рік взяв Лохнесу собі за дружину. З листів було видно, що Неса Ольгердівна свого чоловіка не дуже любила, чи вірніше сказати – дуже не любила. Вона згадувала про якусь скриньку з золотими зубними коронками, мішок з обручками і всяке інше добро, яке її чоловік хотів їй піднести, як весільний дарунок. А Лохнеса цьому опиралася. Спочатку делікатно. Потім категорично. Врешті, Неса Ольгердівна якийсь подарунок на весілля від свого чоловіка Арістарха Георгієвіча таки прийняла. Але який – Інокентій цього більше не хотів знати. І перестав читати чуже життя. Бо в листах від Лохнеси почалися відверті звинувачення у масакруванні живих людей, що відбувалися у відомстві її чоловіка. І це було невимовно страшно...

Єдине, що іще дізнався Валух, сталося ніби саме собою. Від осоруги і нехоті заглиблюватися у жахи Лохнесиною життя, він різко підвівся з почіпок і жбурнув паку з листами на дзюрки з дзеркал і стекол. Несподівано під одним уламком дзеркала він побачив край атласного, колись зеленого, а тепер сірого капця з задертим угору носак. Це був лівий капець. Він колись вдягав їх у Лохнеси під час навчання. І тепер підняв з підлоги, щоб роздивитися. Носак з вишитими золотом вензелями літер "W" та "A" розлізся посередині по шву. Інокентій хотів його стиснути, наче спробував повернути усе на свої місця, аж тут з дірки викотилася довгою цівкою якась прозора рідина. Вона була схожа спершу на довгого прозоро-імлистого черв'яка. А коли витекла чи виповзла із капця уся, то враз перетворилася на кулю і сплюснулася, розширюючись у боки, як ртуть. Валух торкнувся її обережно. І куля зненацька втягнула його палець у себе і прилипла до нього, неначе обкрутилася довкола причіпливими губами. Коли ж він підніс її ближче до очей, машинально приставляючи до лівої долоні праву, то загадкове створіння чи речовина скотилося з пальця на дно складених у ківшик долонь і стала подібною на воду, що хлюпала поміж пальців, але не розливалася і не стікала крізь пальці на підлогу. Раптом з поверхні тієї дивної води спочатку повільно, а потім усе швидше і швидше, почали злітати угору дрібні крапельки, у середині яких мелькали і висвічувалися силуети невисоких людей, одягнутих у шкіряний світлий одяг у високих гаптованих червоним сукном гостроверхих шапках. Здається ті люди танцювали чи трусилися у якомусь химерному русі посеред засніжених скель. А деякі підстрибували угору і кудись немов відлітали, розставляючи руки, як крила. Дрібні крапельки укрили вологим шаром обличчя Валуха, проникли через носокотку у трахеї, і він зітхнув, наповнюючи солодкою вологою легені, поринаючи у невідоме, засинаючи уперше віщим сном.

...penetration/.../roztyn_sonnu_Valukha...

— А-а, мамо... не буде мене... сьогодні... Гроші за цю роботу обіцяли... великі... Може й Осокорки не треба буде... продавати, – промовив тихо, якомога чіткіше у мобільного Я-та-Gun. Він сидів у трансформаторній будці і поглядав крізь щілину у металевих дверях на свою дачу, що знаходилася через дорогу.

— Сина, у тебе там щось шипить, — відповідала стурбовано мама.

— Ми мережу одному встановлюємо... в офісі. Може тому...

— Тут твій знайомий прийшов... на тебе чекає. Каже, що ви з ним про зустріч домовлялися.

— А як... як звати його? — поспитався іще тихіше з тривогою Я-та-Gun. Він говорив з іншого мобільного і по іншій картці, але розумів, що вирахувати його місцеперебування саме зараз, під час розмови із мамою було елементарно.

"Простите, я забыла - как ваше имя?" — почулося у слухавці.

"Я его друг. Валентин. Скажите, что педиатр Валентин. Он знает", — пропищали у відповідь.

Більше чекати не можна було і Я-та-Gun миттю вимкнув мобільного. Потім зиркнув на тривалість розмови. Говорили рівно 15-ть секунд. Цього було недостатньо, щоб запеленгувати його. І взагалі, трансформаторна залізна будка, у якій він облаштував собі біля їхньої дачі у Осокорках комп'ютерне місце, була надійним сховком. Вона не тільки створювала потужний електромагнітний фон, але й так гуділа протягами крізь щілини у металевих дверях, що практично ізолювала його від світу. Та й навряд чи комусь могло врітись у голову, що у будці з напругою у 6000 вольт під пригвинченим до стіни разом із UPS-ом і стандартним десктопним корпусом сервера, що збирав дані з електрولیчильників дачного кооперативу, за відкидним столиком сидів за ноутбуком хтось за п'ятнадцять дев'ята вечора, гриз сухарики і пив каву, нашвидку запарену у чашці.

Шум протягу, ляпотіння крапель мряки об металеву будку і запах електротехнічного масла навіть трохи заспокоювали Я-та-Gun-а, хоч і створювали враження, що він закупорений у велику порожню бляшанку. Його хвилювали тіні людських постатей у вікні їхньої дачі. Ось мамина, а біля неї велика, як бочка, — тінь Педіатра. Він сьогодні у нас Валентин. А насправді його звати Геннадій Ігорович - так до нього інколи зверталися Ляпарт, Акцес і Валера80. І якщо він зараз у нього на дачі, то це означає лише одне - його шукають по всьому місту... Бо навряд би цей мішок лайна наважився прийти до нього на дачу. Вже досить того, що у альтанці у їхньому дворі чипіє чиясь тінь. Напевне, Акцес. У нього дреди на голові. Інші певне носяться на машинах по дощу із пеленгаторами. Ніяк не можуть вирахувати - де він. "Нехай носяться... Тільки щоб мамі з татом не заподіяли біди!" — перелякано подумав Я-та-Gun.

Уся ця історія, яка для нього почалася цілком банально, коли він підробляв на фондовій біржі програмістом, де і познайомився із Педіатром, котрий назвався тоді менеджером з продажів, тепер стала по-справжньому небезпечною. І хлопець розгубився. Він ніколи не потрапляв у такі ситуації. Нерішучість, почуття цілковитої безвиході опанували ним. І жодна продуктивна думка не впадало йому в голову. Як хвостик мишки у нірці, мелькнула йому гадка, що Ліза Чучіна часто виручала його. Навіть кілька разів давала йому в борг, а він досі їй тих грошей так і не віддав. І хлопець раптом намірився їй подзвонити. Більше зі страху, чим з розуму він швидко набрав її

номер, який пам'ятав і без телефонної книжки у своєму старому мобільному.

— Алло! - проказала Ліза і інтонація її була сповнена трепетного очікування. (Так здалося Я-та-Gun-ові.) Ліза кілька разів глибоко вдихнула і перепитала вже стриманіше:

— Я-та-Gun-е, це ти?

І хлопець смикнувся, скривився, знову злякався і похапцем вимкнув телефон взагалі. Тільки спалахи барвистого феєрверку розлетілися на прощання на його маленькому екранчику.

"От дурень!" — картав себе подумки Я-та-Gun, кусаючи губи. - "Треба ж зараз затихнути! Особливо тут, у трансформаторній будці, біля своєї дачі! Мене ж вирахують неодмінно!"

І він заметався по вузькому, сірому, вібруючому енергією простору. Виходити в інтернет через телефон було так само ризиковано. І він навіть не став вмикати ноутбука, якого позичив у Відстьобка.

Кілька разів нервово зиркаючи крізь прорізи у металевих дверях трансформаторної, він пересвідчився, що у нього у родині поки без змін. Явної загрози поки що немає. На це вказувала мамина тінь, що спокійно переміщалася по спальні, у якій лежав його хворий на рак тато. Потім Я-та-Gun дочекався, доки схожий на барило Педіатр викотився з дачі і почимчикував, ховаючись від мжички під чорним парасолем, за ріг вулиці. Звідти пролунав гуркіт вмикання двигуна і заблищали по парканах садиб відсвіти фар, що віддалялися. У мороці, який враз огорнув вулицю, його тренованому зорові відкрилися дві чорні тіні: одна, та сама, що й була у сусідньому з їхнім дворі у альтанці, інша вийшла з авто, яке вже певно давно стояло у глибині вулиці. Хлопець його раніше не помітив. Велика фігура і розбитна манера рухів цього чоловіка нагадувала йому Валеру80 - він займався кулачним боєм і любив гамбургери. Але ці двоє йому не страшні. Не треба тільки вмикати мобільного чи ноута з модемом і виходити на зв'язок. А так, який розумаха додумається шукати його у трансформаторі?..

Тому дрімлер Я-та-Gun розслабив щелепи і язик, концентруючи у повіках кров, і втишив серце. Тренованим зусиллям волі він миттю пригасив свідомість і увійшов у дрімоту, у Передвороття, з якого ще можна було повернутися у дійсність. Але він не хотів цього, хоч і йшов у сон вже втретє за цю добу. Насправді ж, навіть двох занурень у Неску впродовж доби вистачає, щоб здорова людина поїхала розумом. Однак він прагнув знати, чому з'явився йому у реальності сон Валуха зі своєю загадковою історією? Що чи хто за цим стоїть? А головне - він шукав виходу із жахливої історії, в яку вляпався здуру.

Я-та-Gun був переконаний, що якщо увійти у нескінченість підсвідомості і розітнути сонн Валуха, то він побачить продовження історії, яка прийшла до нього через мерехтливий сайт. Тому він зробив останній ахк і, не втрачаючи зв'язок із власним "я", пройшов крізь Вороття й опинився у Несці. Його сонн був сліпучо-сніжний, неначе горів зсередини. Ніяких дорнів у вигляді маленьких чорних діток поруч не було, тільки

до нескінченості тяглися громаддя сірих, темних, білих, блакитнуватих, жовтавих за тональністю картин світу, пейзажів з закрученими лініями горизонтів, облич знайомих і незнайомих, які вгадувалися хакером у скупченнях гілок дерев, у закрутах трави на вітрі. Вони налазили одне на одне краями, часто перетікали лініями і фарбами одна в одну, що справді нагадувало шари, пласти чи сувої, які складалися із мжі і мєва і які, щоб досягнути треба було спочатку розкодувати, утямити кожну картину до кінця і відгорнути осмислений сувій, за яким відразу ж у твоїй свідомості вимальовується картиною чи потаємним мєвом інший. І Я-та-Gun, щоб швидше знайти останній сонн Валуха розпружився, віддався інтуїції, заговорив до себе самого незрозумілими словами-образами чужого сонну і почав парити уявою поміж картин. Майже так само, як він це робив, коли вперше зрозумів, що бачить слово на мерехтливому сайті, читає і ледве-но усвідомлює його, як воно зникає, образом закарбовуючись у його уяві:

...Спершу марєво твого сну завжди фрагментарне. Складається із сіро-жовтих клаптів, клубів, неначе з пари, чи картин, образів, що щільно прилягають одне до одного, немов пластинки слюди, складаючи одне ціле. Воно щільне, вузесеньке і, водночас, коли його починаєш розуміти, вмиль виростає до нескінченності.. Ті клуби, клапті, картини слід відслонювати й розсувати думкою, розкодовуючи кожен знак, символ, дію, немовби знімати шар за шаром пласти з археологічної знахідки. Відкрив одну деталь – за нею відразу вловлюється інша. І в кожному наступному сувої твого сну свій зміст, образ, відчуття. А щоб дістатися замислу, що відображає зміст твоєї душі, треба відкрити усі сувої до кінця. І тільки там побачиться ідея твого існування. Розгадай її, зрозумій постале із ліній і кольорів, створене твоєю і чужою підсвідомістю створіння, вхопись за нього – і ти опануєш чужим сном, чужою душею. Чи не так?.. І ти зможеш украсти, вбити, витерти, змінити усе, що наснилося не тобі! Ти зможеш змінити людину! Навіть, вбити її!.. Хоча ти не такий і тобі такого не треба!

А ще ти зрозумієш, що сон ніколи не закінчується. Бо спиняється тільки на ту мить твого неспання. А коли ти засинаєш, він знову продовжується. І файл наступного сну причіплюється до попереднього якоюсь деталлю, зарубкою у пам'яті, обставиною, образом з попереднього, який наче домальовується по-новому твоєю підсвідомістю, коли ти заснув.

Тому сон – не сон. Це – усе. Це – підсвідомість. І не твоя вона – бо належить усім. Усьому світу, чи всесвіту, який так само спить і снить своєю підсвідомістю. Усе має своє відбиття у неусвідомленому мисленні спання: дерево, квітка, хробак, гора, жива істота, істота потойбічна, планети, зорі, небеса, галактики... Усе, що має форму і мету існування – усе має усвідомлене, під— і над-свідоме....

Зрештою, неважливо, що це, і як це зветься. Важливо – хто ти у цьому незмірному безмежжі сну, якому не менше трильйона трильйонів років, ер, періодів і гугола тисячоліть, аніж тому, що не спить. І чи цілісний ти у ньому? Чи можеш ти у ньому рухатися, пересуватися і входити у чужі сни своєю свідомістю? Чи здатен ти контролювати свою підсвідомість і підсвідомість усього світу? Якщо усвідомлюєш себе у задумі свого сну, париш разом із ним і розгледів поруч себе хоч одну картину чужого

сновиддя – вже добре. Можеш сподіватися, що повернешся після сну у своє тіло. Назад до себе самого. І глибокий подих твого просинання буде підтвердженням цьому!... А ні – то пропадеш. Залишишся тут навіки. І люди, що знайдуть тебе охололим, бідкатимуться, що рано помер...

"Невже це думки Валуха? Він не схожий на хакера сну! І слова у нього не хакерські! Але вони про Неску! Про мандри нескінченністю підсвідомості" — Я-та-Gun неабияк занервував у своєму сонні. Він занепокоївся, що Інокентій його помітить, і глибоко вдихнув кілька разів, примушуючи серце битися частіше. Оболонка його сонну зробилася майже прозорою і ледве помітною, схожою на павутину на стелі. Він дрімлер, тому міг розчинятися у Несці усім своїм соннищем. Він дрімлер – він чесний із собою! Тому після сну, він повернеться із Завороття! Він не залишиться у безкрайї Несці! Де є безмежжя болю і поля чорного зла і мертвих душ!.. Він хакер, він дрімлер, тому він контролює свій подих у підсвідомості. Голова паморочиться. Крізь артерії гуготить кров. Він чує її і ще більше розганяє по жилах. Ще подих. Ще! І Я-та-Gun зникає. Стає невидимим у сні... Парою, протягом, шелестом, температурою дощу, білим маревом горизонту... І Валух його вже не бачить-ь-ь...ь...

Остання літера в останньому слові була завеликою. І дуже важкою. Хтось поклав її на світлу мжу, яка сочилася і парувала у яскравому клубі сонну Я-та-Gun-а. І він опинився у соннищі Валуха. Воно було те саме, велике і заплутане, що його під час свого останнього перебування у Несці хакер хотів розітнути. Воно було заплутаніше за останню важезну літеру "Ь".

Валух спав і при цьому йому нічого з майбутнього не навіювалося. "Це добре!" — зміркував Я-та-Gun і взявся розкрюювати на сувої пам'яті його останній сонн. Інокентій усією своєю підсвідомістю якраз був занурений у минуле. Воно знову і знову проходило крізь нього, здебільшого забуваючись, залишаючи уламки спогадів. Я-та-Gun втишив свою кров, злився із соннищем Валуха і побачив таке:

...Знервований Інокентій стояв у хмарі вихлопів у підземному паркінгові. Його нова синя "бешка" була схожа на гуцульську писанку. Фарба на передку і задку облупилася, вкриваючи синю поверхню коричневими і жовтими плямами. Метал увігнуто. "Якщо моє авто таке побите, то страшно уявити, які ж інші!" — шугали, як блискавки розпачливі думки. Я-та-Gun був поруч. Він бачив, як груди Інокентія увігнулися майже так само, як і бампер на його машині. Як його охопила й збурила хвиля неспокою, відчаю і жаху. І Валух метнувся, побіг угору до виїзду з паркінгу.

Він біг щодуху, долаючи за один крок десятки метрів, і за кілька секунд, за які Я-та-Gun остаточно поринув у його сон, він досяг найвищого поверху хмарочоса на Печерську. Там жив Папан.

"ЯК?!" — ледве не закричав хакер. Він чітко побачив відсутність сну.

І зараз чоловік без соннища (ні-ні. такого не буває. не може бути) плавав у басейні, у своєму пентхаусі. Одна стіна басейну була із товстого прозорого скла і виходила назовні, ніби зависала над вранішнім містом, підсвічена ліхтарями. І оскільки Папан плавав у ньому майже кожного ранку о пів на сьому, то наприкінці листопаду це була

найсвітліша пляма посеред Печерських гір. Хіба що гігантський монумент Матері-Батьківщини був дужче освітлений.

— Іване Григоровичу! Пробачте мені! Клянуся – я не хотів! Я ніколи таким п'яним не був! Я й не пив багато! Клянусь! Чесне слово! Тут щось не те! – розпинався розшалілий Валух. Біла сорочка скособочилася йому на ліве плече і пурпурна краватка вилізла вузлом з-під коміра і була схожою на зашморг.

З освітленої золотистої води, що таємниче переливалась у басейні над усім містом, випірнула кошлата сива голова. Папан видихнув фонтаном бризок і піднявся на скляний бережок басейну. Його треновані стрункі ноги, вкриті сиротами і сіруватою шкірою, висіли у водяному лазурному просторі, наче бовталися у похмурих заулках міста, що проглядали крізь скляну стінку басейну. Там внизу потроху біля світлофорів вже скупчувалися машини, сновигали дрібні цятки перехожих.

— А хто говорить, що "тэ"? – сказав, відсапуючись, Папан. Його голос шкварчав зам'якими шиплячими, а подих свистів, як сухий пісок на вітрі. – Ты должен теперь. Много. И я не буду тебе помогать. Устроить такое – дико.

— Та я випив тільки келих шампанського!.. А що було потім – не пам'ятаю. Тільки сон.

— Потому что ты спишь на яву.

— Ні... Так... Ні!

— Так да, или нет?

— Так... Приснився якийсь чорний старий автомобіль. Він наче мав очі повні червоної фарби, а не фари!

— Перестань нести вздор!.. Ты хочешь, чтоб я простил? – і Папан обдивився згорбленого у відчаї Валуха, ще більш посірішав на виду і сказав: — Не-а! Ты "Майбах" дочери Теперрядченка побил. Он на нем случайно приехал. Его "Хаммер" был в ремонте.

Папан вискочив на край басейну легко, як юнак. Хіба що тіло його – худе, міцне, але виснажене, з сіруватим відтінком, було більше схоже на механізм без жодного натяку на зайвину плоті.

— Выплутывайся сам. Вали Теперрядченку и Держфонднадра полмиллиона. И не жди суда.

— Іване Григоровичу!

— За свой ремонт я с тебя не возьму. Я же родственник!

— Півмільйона! Ви ж знаєте, що в мене їх немає. Я ж вам позавчора ледве борг віддав!

— Шукай гроши, казаче!.. И не морочь мне голову. Где мой халат? Мерзну тут с тобой.

Валух підбіг до шезлонга, зняв зі спинки білого махрового халата і накинув Папану на плечі. У розлогому комірці щупла шия Івана Григоровича загубилася разом з копицею сивого волосся, немов сховалася спільно із думками. Тільки на правій скроні метлялося біле сторчакувате пасмо, як розкрите крило птаха. Безживна шкіра, схожа

на сірий папір, вкривала різкий горбоносий профіль. А очі були такі глибокі, що іноді здавалися відсутніми. У них краще було не дивитися, бо загубишся.

"Хто це?" — подумав Я-та-Gun. Він не бачив жодної живої істоти без сну. Без соннів люди, тварини, рослини, навіть камені і мерців — і ті не існують. Він знав це напевне, бо лицезрів душі померлих. Вони самі є чорними скупченнями безлічі соннищ сну, тільки вже надсвідомого. І в них дрімлерам заходити неможна, бо це — чорні поля Нески. Звідти немає вороття. Кажуть, як входиш у них, то вже не париш, а тільки падаєш, провалюєшся у підсвідомість навіки. Там — кінець і початок блукання душі...

— Я відроблю, — поправляючи на лівому плечі завернутий комір халата, майже ніжно проказав Валух.

— Брось! Лучше продай что-то!

— У мене ж усе записано на... на Кіру!

— Ну её и продай! — сказав Папан і силувано розсміявся. — Шучу!.. Ты её попроси хорошенько!.. Хотя, ты ей тоже должен! — Папан не зважав на Інокентія. Часу йому завжди бракувало і він поспішав заклопоношеною терасою, що тяглася по дахові пентхауса до масажного кабінету і перукарні. Там чекали перукарка, манікюрниця і масажистка. При них Валух не міг говорити. І тому він, поглядаючи на сірі рядна хмар, що тяглися над терасою нескінченним пологом аж до горизонту, безсило повторив, вклякаючи на місці:

— Должен...

Папан обернувся до нього, сиве крило волосся, аж хилитнулося і знову настовбурчилося над правою скронею. І відказав тихим голосом, схожим на відчаювання жерсті металічними ножицями:

— А не уступит — продай свой сон!

— Сон? — не зрозумів Валух.

— Сон, — повторив Папан, а потім додав: — Шучу! Глупая шутка в безвыходном положении иногда поднимает настроение! Особенно если нечего возразить.

Інокентій затупцяв, зам'явся. Сховав очі. Не хотів бачити, як Папан наставляє на нього свій проймаючий глибокий погляд. Валух глянув угору. Там у передранні летіла ворона. Коли б не міцне скло тераси, він би чув її каркання. А так його вуха роздирали лише власне сопіння і шурхотливі кроки Папана у коркових капцях. Коли ж він опустив голову і зиркнув у бік масажної і перукарні, думаючи що Іван Григорович уже зник за дверима, то враз настовхнувся на посмішку свого тестя. Той аж посвітлів від задоволення.

— Учись на людях не свинячить. Это глупо.

— Да, — тільки й відповів геть збентежений Валух.

— И потом — ты говоришь тебе продавать нечего. А ты подумай, — сказав майже по-дружньому Папан. — Продавать же можно необязательно вещь. Продавать можно все. Дружеские отношения — например. Или — свое прошлое. А я, как прокурор, скажу тебе, что лучше всего продается вера, закон и любовь. Только надо знать — кому.

— Я подумаю, — відповів Валух. І тепер він сам наполегливо заглядав у очі батька

дружини. Йому треба було зрозуміти його гру. І він раптом відчув, що не боїться того, кого боявся стільки років.

— Дурную память надо уничтожить! Но я у тебя её могу купить... если она интересная.

— За півмільйона? – перепитав Інокентій, і Я-та-Gun побачив, як Валух напружено думає. Хмара сну, яка невидимо висіла над ним, готова оповити його, раптом переповнилася безтілесними образами і предметами, фігурами людей, пейзажами і різними місцями дії. Валух, напружився він ненависті, і це ще більше допомогло заповнити його майбутній сон і формувало його майбутнє. Він не вдарить прямо. Від обмане, обійде. І Я-та-Gun бачив це у сні Інокентія. Але Папан не міг бачити того, що коїться у сновидінні Валуха, бо сам жив без сну. Однак хакер чомусь розумів, що Іван Григорович (це ім'я він десь вже чув) знає багато чого про Валуха, про його минуле, про батька, що зрадив його матір, про охлялість почуттів до дружини, про його ненависть до нього самого, про бажання усе поміняти і кудись втекти, про Стеллу, про інших його жінок, про сільських родичів, котрих Валух соромиться, про байдужих шкільних товаришів, про смаки, про те, що він любить пиво закушувати соленим огірком, про те, що не навідує матір, про презирство до тих, з ким крутить свої обладки, про вкрадені поштові марки у товариша з їхнього будинку, про цукати Лохнеси, про її гострі коліна, про воду_що_не_розливається, яка лежала у внутрішній кишені Валухового гірничного піджака, про непевність і вічний переляк.

— Смотря что предложишь, — промовив сухо Папан і тим самим увірвав паузу, за яку Я-та-Gun встиг зрозуміти, що Іван Григорович, хоч і позбавлений снів, але знає набагато більше за нього – дрімлера, ходака і розтинача сновидінь.

— Я мушу подумати, — відказав своєму тестю Інокентій.

Я-та-Gun вийшов зі сну. Голова крутилася. І залишки чужого сновидіння спочатку не давали зосередитися. По металевій стіні трансформаторної будки повз павук і здригався від вібрації потужних електроприладів.

"Чого він прокинувся?" — подумав хакер. У будці було доволі холодно.

"Може, він прийшов зі сну?" — припустив хакер і притис пальцем павукового тулубця. Тільки виявилось справжнім, шерстистим, і нікуди від доторку пальця Я-та-Gun-а не зникло. Отже, уже не сон... І хакер задумався.

Для цього він максимально зосередився, відсікаючи увесь реальний простір Суцього, шум вітру, низьке гуготіння трансформатора, таракотіння крапель дощу об залізні двері будки. Потім підтягнувся на руках на трубі, що проходила під стелею, і, чіпляючись за неї білими носачами своїх адідасівських кросівок, повис головою униз. Кров потекла у мозок з іще більшою силою, аніж під час дрімлінгу, коли проникаєш у чужу сновидну хмару, трощиш усі оболонки сонну, всмоктуєш з підсвідомості мжу – гірку, солодку, кислу, липку, смердючу, з пахощами цитрини, магнолії, медуниці, борщовика, нашатиря, дитячої несподіванки, болю, фатального спогаду, забутості, облуди, пліток сусідів, терпкого щастя зустрічі і пристрасного доторку прощання...

Я-та-Gun крізь хвилю емоцій і шквал фізичних почуттів несподівано зрозумів, що за

кілька років його безперестанного сновигання Нескою сон (а значить, сама підсвідомість) почали усе частіше приходити у його реальне життя. І відбувається це не лише за допомогою мерехтливого сайту, а й під час хакерського занурення у світ сновидінь. Ось наприклад, що то був за павучок? Може він є вигадкою його хворобливої, спотвореної уяви, що прийшов до нього із напівзабутої казки дитинства? Може це той павук, якого колись у ляльковому саморобному вертепові показував йому його тато – майстер ляльок і казок. Він розповідав йому свою казку про північну далеку країну у якій живуть люди злиті духом своїм і помислом із природою і всесвітом. Їм не страшні морози і полярні ночі. Вони їздять на своїх ґринджолах по спалахах полярних сяйв. А павук був у тій казці великий і крижаний. Він заповзав у вухо людині і вічний холод проникав разом із павуком у душу людині... і всі вчинки її були бездушними...

"Невже все міняється місцями!" — може разів зі сто повторив сам до себе він і з його носа стекла краплинка холодного поту. "Чи це відбувається тільки зі мною?" — запитав Я-та-Gun, стежачи, як довго крапля поту летить з його носа на цементовану потріскану підлогу трансформаторної. І поки та крапля летіла, хлопець збагнув, що розмова вселенської підсвідомості, яку хакери снів називали Нескінченістю, – це не його онейроїдний стан чи нав'язливий синдром. Це звістка. Це послання з Нески. Від Валуха чи від його підсвідомості до... до нього...

Чортзна-що! Він вибрав мене! Чому? Тому що я збирався почистити його рахунок у швейцарському банку? Якщо він про це знав, то чи не простіше було б просто перевести гроші на інший рахунок і в інший банк, в іншу країну, на інше прізвище?.. Але уявити собі послання від підсвідомості до свідомості, від Нески до Сущого заради порятунку чийогось банківського рахунку – повна нісенітниця!

Підсвідоме не може помінятися місцями зі свідомим!

По великому і вказівному пальцях лівої руки, звисаючої униз до цементованої долівки, потекла цівкою кров. Я-та-Gun тільки зараз помітив, що нігтями правиці він сам собі, ошаленілий від страшних нервових навантажень, подряпав лівий зап'ясток. І розуміння того, що він перебуває у Сущому, і що це – не сон, прийшло разом із болем, який він тільки зараз почав відрізняти від затерплості.

"Якщо це так, — подумав хакер, — значить хай там що, а я мушу додивитися цей сон Валуха до кінця... Бо, можливо, те злодійство, у яке я вляпався не просто банальна підстава. І мене Педіатр припасає для чогось більшого і гіршого!.."

Я-та-Gun ніколи не користувався травами. Однак тримав їх для невинуватих новачків у мандрах снами. Але сьогодні був особливий випадок. Його червоні очі, млість у кінцівках, постійний дратівливий шум у голові, сухість у роті говорили про те, що ще трохи і він відключиться, засне, причавить подушку, смикне Морфея, відійде у сон, але без снів. У той сон, що повертає хакеру здоров'я. Але того вечора, змучений кількома безсонними добами, які він провів за зламуванням рахунків у швейцарському банку, Я-та-Gun не мав права на відпочинок. Тому він заліз у дерев'яну шухлядку під відкидним столиком і перебрав пальцями кілька голівок маку, жмутик дурману і глечикоподібні сірі голівки блекоти. Остання була аж занадто пахуча. Хакер приклав

пучки пальців до ніздрів. Вони пахтіли гіркотою забуття, спрагою марення і цілковитою неприкаяністю. Це було те, що треба. Воно поверне йому ослаблені втомою здібності блукати снами. І Я-та-Gun довго і з присвистом, тренованим ахком втягнув у себе пахіття зел сну. Його зіниці розширилися і він миттю перелетів через подвійну браму сну, поминаючи дрімоту вороття.

Останнє, що він пам'ятав з продуманого ним у Сущому, було безсиле питання: "Чому я? Чому обрано мене, Нескінченосте?"

...penetration/.../nagaduvannia_sebe...

...Деякі ранки, відразу після пробудження, починались у нього з нагадування самому собі, а хто ж він такий і що йому треба у цьому світі. А треба було йому у цьому світі, як з часом виявилось, лише одного — грошей, дзвінких, шершавих, електронних, лихварських чи гендлярських і більше нічого. І усвідомлення цієї банальної істини роздвоювало його і тіпало душу.

Після хвилинних міркувань він досить швидко звинувачував у всьому обставини, країну, зміну соціального устрою і духовних орієнтирів, які приневолити його покинути роботу у історичному інституті і примусили шукати іншого хліба. І він таки його у прямому розумінні знайшов. Валух став торгувати збіжжям. Тобто, купував у селян задурно борошно чи пшеницю, а продавав хлібокомбінатам або приватним крупорушкам і борошномельним фабрикам з надлишком, і великим, щоб можна було розплатитись з усіма тими, хто його контролює, допомагаючи, допомагає, контролюючи, і дозволяє платити податки, втричі менші, залишаючи основний капітал у тіні. Валух жив з цього і ненавидів себе. Бо робота примусила його забути усе те, що він колись любив і чого прагнув досягти. Раніше у юності його найбільше вабила історія стародавнього світу, історія цивілізацій. І він ще у дитинстві уявляв себе серед румовищ та пусток загиблих древніх міст, йому ввижались печери і саркофаги. Його тягло розкривати давні загадки. І коли він вперше поклав руку на ефес козацької шаблі, обтягнутої шкірою акули, і відчув, як та шкіра своїми маленькими шорсткими порами не дає руків'ю вислизнути з його парубочої руки, йому неначе відкрились картини минулого і він немов осягнув усе, що було перед ним у одну яскраву мить. Це почуття назавжди закарбувалося в його тактильній пам'яті, стало частиною його натури і частенько уранці, коли він тільки-но прокидався, нагадувало йому про шаблю у руці, і лише потім проймало гірке усвідомлення, ким він став насправді.

І коли приходили такі ранки, які перевертали усю його свідомість, він особливо нервував і по кілька разів бувало повертався додому, аби перевірити чи усе у нього вдома вимкнене, чи не горить газ і чи не палає забута праска у його шикарній двоповерховій квартирі з електронікою і співаючим каміном. І йому від тих повернень ще більше ставало погано. А потім — і соромно. Вертаючись, він не дивився на вахтера з гумовим кийком й блискучими металічними путами на руки, і з легким прискоком, вдаючи ділового і задуманого, проходив швидко повз. Пощо треба було вибрикувати перед тим дядьком, з путами і глухим інтересом нудьгуючого вартового, йому — крутому, меткому і таланистому?

Тому Валух не любив виходити останнім, пізніше за свою дружину, яка, щоправда, весь час стирчала вдома, але зранку інколи вибігала поспортувати на якусь там годину. Інокентій завжди поспішав вискочити першим. На роботу. І потім вже на роботі він сидів і думав — чи вимкнула Кіра газ? Чи не горить залишена нею праска?.. Він думав так. Бідний. Думав іноді погано. Про неї. А може, ні... Він же любив її колись... Наче... Як і матір... І Валух у такі миті згадував, що вже два місяці не дзвонив мамі. І тоді його рука несамохіть тяглася до телефону. "Дзень-бень..." — дзвеніло у слухавці. "Дугі-дагі..." — ніби навмисне белемкав у цю мить комп'ютер. Електронна пошта. І відразу спалахували на екрані нові числа. І голова сама собою за звиклим алгоритмом починала рахувати і накидати одну попри одну перші і найновіші ціни на купівлю пшениці. Тонна третьосортної – 600 гривень. Треба брати за п'ятсот у фермерського хазяйства "Світанок". Негайно. І виставляти за сімсот. Бо в мене ж блимнуло першим. А не у Файнциммера чи Яшки Іванова. Бо у нього у Валуха є кінці (хоч і через Папана). Та й він платить. Їм. Падлючим операторам. На біржі. Він ділиться з ними. Цілими десятками відсотками. (Скільки це з двох тисяч тонн першосортної?.. Може з вісім тисяч баксів... Якщо пройде ціна у сімсот!.. Хай!) Щоб бути першим – треба крутитися і брехати. Така його робота. Брати — брехати. І віддавати — брехати. І брехати ще більше. Щоб ще більше брати, брати знов. Тоді брехня грошовитішає і стає схожою на правду. І тоді можна буде брати, але вже за менше. І ще більше... Бо багата брехня – це дужча за правду. І він бере...

Беру! Хто там сьогодні оператор! Ксеня? Ксеню, агов! БЕРУ!!! Надсилаю смс! Поштою неможна!

Пі-па-пу-пе-пи-пя-пе-по... і-і-і-і...

Мовчить. Іще одна смс: "Усі папери оформлюю сам!"

Пі-па-пу-пе-пи-пя-пе-по... і-і-і-і... Повідомлення доставлене!

Чекаючи на відповідь, Валух витягнув воду_що_не_розливається із внутрішньої кишені. Ледве відірвав її собі від пальців і поклав на чистий аркуш паперу. Потім обвів олівцем її мінливий обрис.

Для чого? – Я-та-Gun був поряд. Його сонн висів одним із галогенових світильників під гіпсокартовою стелею. Він бачив зараз Валухів сон із Валухового минулого і ледве стримувався, щоб не перескочити у сон свій з минулого. Коли він обводив на промокашці свою маленьку руку... Ще малим... У першому класі... Поряд дівчинка з фломастером і заклеяною червоним щокою... У неї такі ж червоні-червоні губи... Наче у ющечці крові... Вона сміється з Я-та-Gun-ової руки... І називає його "Васею"... Невже він "Вася"?... Я-та-Gun тільки уві сні згадав своє ім'я. Невже це його ім'я? Чи він забагато нанюхався блекоти?!

Ось до класу заходить його мама і забирає його з групи продовженого дня. Чого він виривається у неї із рук? Чому хоче повернутися у клас, до своєї парті?.. Він хоче забрати промокашку із контуром долоні! Він відчуває, що долоня – це він. І частину самого себе не слід залишати будь де, навіть у своєму минулому, під партою! Вона – це він. І хтось на неї (на нього) обов'язково подивиться! Хтось розірве цей папірець! Хтось

втопче його у обдертий паркет. Наступить носом. А цього йому не треба! Бо ж як він повернеться до себе самого?!

І поки він б'ється і пручається у обіймах матері, Настя підводиться із промокальним папірцем. Показує йому його. Дразниться його сіро-блакитною суттю. І раптом роздирає на шматки, на клоччя. Роздирає і кидає у повітря. І промокашка висить у світлі шкільних ламп, зависає усіма своїми розірваними клаптиками. Як його сон. Як він сам. Зараз. Перетворений самим собою на мжу і мево! На щось напівпрозоре! Таке, що тільки бринить. Його немає! І він є! Він бачить свою маму згори. Її густе світле волосся. Його багато. Воно як сон. І воно молоде. Пахуче. Як поле наприкінці червня. Як мак. У житі. Поле маку у житі. Жита у макові! Горизонт! Обрій! Червоний! Як кров!..

А на маминім обличчі немає зморшок. Вона світла і натхненна. Вона лань зі сторожкими очима. Повними любові. Що не відає майбутнього. Господи, яка вона спокійна! Бо не знає, що на неї чекає...

Не знає... Чи знає... Мама знають... І стають через те швидко бабами... Як мама Валуха...

Пііііі!.. Це не мама! Це прийшла смс у відповідь. Ксеня каже - лади! За п'ятсот у Світанку! Дугі-дагі!.. Молодець. Встиг. Купив. "Дугі-дагі!.." — бренькає комп'ютер. Рахунок сплачено. Електроніка! Вже слово чи факс ніщо. Електроніка - все! Слава богу, e-mail не блокували на біржі... Ксеня - молодець! Цікаво, це та, що з довгими ногами! Як старий китайський ієрогліф, що означає "Людина" !.. Через двадцять хвилин, як запрацює біржа він цю пшеницю продасть за сімсот гривень. Він знає прогнози. Буде зростання. Усі дві тисячі продасть відразу. Як по маслу! А це зиск аж цілих п'ятдесят тисяч доларів! За двадцять хвилин!.. Ха-ха! Дугі-дагі!.. Правда, звідси треба відстібнути 8000 комісійних Ксені. Яка вона - та Ксеня? Чорна? Біла? І чи в неї чиста шкіра?.. Шкіра?.. Йому потрібні гроші! Після розмови із Папаном, котрий і не думає його виручати, йому потрібні гроші. Багато грошей! Півмільйона! Інакше!..

Власне, а чому він думає про інакше, якщо йому ще ніхто не виставляв ніяких претензій. Ну подумаєш, вдарив задком і передком якийсь там "майбах" і "ролс". Ну і що. У них же є страховка!.. Хоча тут факт не в страховці, а в тому, що Інокентій був п'яний і його страхова компанія відсудить сплату ремонту за його, Валухів рахунок. А ще - може бути ганьба у пресі. А чи йому потрібна ганьба? Ні... Тим більше, що у нього, її і так вже повно.

...Дзень-бень!!! Задзвонив телефон. Нарешті. Може мати?.. Ні. Яшка Іванов. Конкурент. Мордатий. Вітає. Весело. З добрим ранком. Дивно. Аж спазм у горлі. Як щось глевке. Такого не було... Знає? Ні... Вряд чи... Звідки?!.. Здалося... Треба берегти нерви... Знущається. Пропонує позичити гроші на торги. Каже, що про побиті машини говорить увесь жирний Київ.

Гнида! Мерзо?! Збуй біржовий!

Хай тобі гач!

Сказав по-мужицьки! Вимкнув мобільного. Жбурнув в урну для сміття. Потім

згадав, що новий. Витягнув. Цілий. Пфу ти! Іги на тебе!.. ("Іги!" — так каже моя мама.)

Треба подумати про хороше. І вимкнутися самому. Відсапнутися. Відпочити.

І Валух поклав собі воду_що_не_розливається на чоло.

Я-та-Gun був здивований. Він вдруге бачив воду_що_не_розливається у сонні Валуха і ніяк не міг її роздивитися. Таке не траплялося йому навіть у найглухіших закутках Нески. Він висів у своєму сонні під гіпсокартоною стелею і чекав, не наважуючись починати буріння сонну Інокентія.

А той задер голову назад, відкинувся у кріслі, вмовив потилицю у підголів'я і подивився просто на сонн Я-та-Gun-а. Він дивився болісно, із стражданням. Погляд його просив допомоги. А вода_що_не_розливається здригнулася і почала всотуватися йому у чоло.

Він відчув... Почув присутність Я-та-Gun-а... От Вася! От Sean O'Kovelok! Але ж це неможливо – дрімлера у сні чує тільки дрімлер! Усі решта людей, тварин й рослин бачать його у своїх снах – як якийсь персонаж! Приміром, як лампу, чи слину, чи як хорта, що біжить! Чи як пелену пилу чи снігу, чи дощу!

Валух подивився на нього і ствердно заплющив очі. Він таки бачив Я-та-Gun-а. Вода_що_не_розливається, зарухалася і потекла цівками на темно-русе волосся. Потім спинилася. І те волосся, яке вона укрила, стало сивим, подовжилося, закрутилося крилом над правим вухом і затверділо на білий камінь. Ще трохи і той камінь відвалиться разом зі шматком Валухового лоба, розчахне йому голову.

Валух не ворухись! Не труси головою! Не зітхай у своєму сні, бо!..

"Дзень-день!.. Дугі-даг!.." — заверещав ноутбук Валуха. І Інокентій враз став тим самим Валухом, що і був. Вода_що_не_розливається зібралася у кохлику приплюснуту велику краплю на його чолі. Біле камінне крило його волосся щезло. Й Інокентій поклав воду_що_не_розливається до внутрішньої кишені піджака і, неначе забуваючи про присутність у своєму минулому чужого сонну, кинувся до монітора...

Що?! Луганськмлин бере третьосортну пшеницю за 550. Дніпропетровськмлин за 500. А Київмлин за 480. Вони що – сказалися?!.. Стоп! Стоп, що?!.. Хто їм продає? "Агротрейдер"! Це ж Яшка Іванов! Яшка скупив майже увесь третій сорт! І тепер він монополіст! Править ціни! Іде на знижку, умисно! У Яшки ж немає стільки грошей! Може Яшка того і дзвонив, бо знає про моїх операторів на біржі? І чекав, коли я прокручу обладку з третьосортною?!.. Яшка гад. Купчик новгородський! Мішок собачого лайна!..

"Для чого він усе це мені показує?" — напружено думав Я-та-Gun. Від емоційного контакту з чужим сонном його мево обляпала липка і їдуча Валухова мжа. Нерви свербіли і лускали від чуттєвих струмів. І хакер мимоволі зменшив свій сонн. Причаївся, забуваючись у маренні...

Довкіл порожнеча. І тихо. Нічого, окрім моєї думки і шуму вентиляторчика у комп'ютері... Так думав Валух і його губи білили від ненависті.

Гаразд, Яшко! Я помщуся! Я обійду тебе на повороті! Завтра ж зранку!.. А Ксеня виходить підставна. От тобі і Ксеня!.. Хоча чого ж – гроші теж заробила. Ми ж

домовлялися про проценти... Я її мушу бачити. Я багатьох мушу бачити. Чи це, може, Папана підстава?.. Він же один про це знає. Він навчив мене, як красти... Та для чого ж навчив? Щоб потім знищити... Дурня?! Ні! Він же мій родич... Сьогодні я оформлю договір сам. Нікому не довірять. Нікому!..

...І чого не дзвонить матір?.. Давно не дзвонить... Образилася?.. Увечері потелефоную.

Хтось відчиняє двері офісу ключем. Хто так зарано? На десять хвилин раніше?.. Марина. Офіс-менеджер. Здивована, що мене тут побачила. Вдавано шкіриться. З якого рожна? Я ж тебе ще, цяцю, не робив. Ні скоком, ані боком!.. Та й взагалі, за останні п'ятнадцять років я нікого не робив, крім моєї жінки...

— Здрастуйте, Інокентію Сергійовичу! – показала кутні.

— Привіт! – а сам глянув на жирний шар крем-пудри, наче розмазані цукати на морді. І подумав: "Пфу ти! І не буду спати. З тобою. Запах у тебе мускусний, як у дорогої тхориці. І шкіришся, ніби геніталії показуєш. І це за тисячу доларів, що я тобі, недотиці, плачу на місяць!.. За такі гроші можна було б аж до горлянки перед хазяїном глиталку роззявляти! А то скривилась у гузно!.. Треба буде тебе, дупу ходячу, поміняти... Душу подвійну! З тілом хтивим! Бі-джейку! Бі-сексуалку! Бі-людину! Прилаштую-но я її до Яшки. Він таких фіфочок мазаних любить."

Вийшла. Ніби почула мої думки. Хитнула тазком. Коза. Крутнулася на підборах у проймі дверей. Трохи незадоволена. Хвисьнула назад головою. Шию вигнула. Зиркнула на мене підозріливо... Чого б це?

Ні... договір на продаж третьосортної я таки укладу сам! Знайду з ким! Почекаю з купленою пшеницею до завтра. А там і проценти знатиму! Мені треба борг віддавати... Де ж моя мама і чого вона мені не дзвонить?..

Мама. Я її ще більше полюбив, коли зайшов до неї у сон і побачив там і тата і себе і ще якогось хлопчика. Зовсім маленького. Ненародженого. Боже мій, я мав п'ять літ, а вона тоді плакала! Боже, як вона плакала. І краплі сліз забула стерти зі столу на кухні. Я знав, що ті краплі не з чайника... І хлопчик був біленький! На тата схожий! Не дрон з чорними крильцями...

Я-та-Gun знав, що особисте у сні вилазить тільки тоді у дрімлера, коли той остаточно втрачає на силі. Подальше перебування у Несці загрожувало повним нервовим виснаженням. А, можливо, й забуттям себе у Сущому...

А що з Валухом?.. І яким боком я до цього гидяка причетний? Ще попалюся тут... Взагалі, цей цирк нашої хакгрупи із зустрічами у інтернет-клубах чи у Гідропарку треба припиняти! Усі тебе знають. Ще й дурнем називають. Добре, що не Васею. Бо коли б знали справжнє ім'я, то викрили б "на раз".

Я-та-Gun сконцентрувався з останніх сил. У Сущому його тіло сповзло з труби, бехнулося униз головою і лежало на цементній підлозі. Тільки заплющені очі, що бігали у нього під повіками, вказували на присутність у ньому живого духу. А ще чоло і долоні були вкриті дрібними крапельками холодного поту. Несподівано губи хакера відкрилися і закрилися, наче у Несці він промовив: "Це не я!" Тіло Я-та-Gun-а

смикнулося.

* Лексикон хакерів сну складений на основі практичного досвіду групи хакерів сну і не базується на жодній психологічній теорії.

* Останнє речення двічі було знищене у комп'ютерній верстці. І все ж таки поставлене знову. Прим. підсв. автора.

* Авата?р, Авата?рка, Аватара, Авчик, Юзерпik — картинка, яку користувач обирає собі за "обличчя".

* Кракер, крекер — (англ. Cracker - той, хто зламує) — зломлювач сайтів і програм з метою викрадення інформації чи здійснення грабунків.

* Joik - Йойк (з саам. Joik або juoiggus , англ. Yoik) — традиційний спів у саамів (лопарів), що є особливим ритмом, повторенням протягом всієї пісні тих самих, повних красивих звуків, але часто позбавлених буквального значення слів.

* Ака - аббревіатура англійською "also known as" — ще відомий, як.

* Ламер - (англ. lamer) невмілий користувач ЕОМ, що не бажає нічому навчатися, недоумок, з завищеною самооцінкою. Не плутати з новачком-користувачем, "чайником".

* Enter - вхід (пер. з англ.).

* Aion - гра в інтернеті у режимі on-line.

* Нотик, лапа, бяка - ноутбук (сленг користувачів комп. техніки).

* Чуевр-гарті - святилище (пер. з лопарської).

* ВОХР - служба воєнізованої охорони.